

PEHR EVIND SVINHUFVUD

TESTAMENTTI

KANSALLENI

PEHR EVIND SVINHUFVUD

TESTAMENTTI
KANSALLENI

STOCKHOLM 1944

JOHDANTO

Jokainen suomalainen tietää, että kun P. E. Svinhufvud omasta aloitteestaan ryhtyy poliittiseen toimintaan, saa tämän aikaan vain yksi vaikutin: huoli isänmaan tulevaisuudesta, ja että syy tähän täytyy olla koko kansakuntamme menestyksen kannalta hyvin painava.

P. E. Svinhufvud on vain silloin esiintynyt, kun Suomen kansan on ollut pakko tehdä suuria, käänteentekeviä ratkaisuja ja kun on ollut kysymyksessä kansakunnan ensiarvoiset elämänehdot, sen arvo ja kunnia.

Siitä päivästä alkaen, kun panslavistit alkoivat sodan Suomea ja sen perustuslakeja vastaan, ryhtyi Svinhufvud puolustustaisteluun. Taistelijoiden rivit hänen ympärillään harvenivat, hänet vangittiin ja karkoitettiin Siperiaan, mutta hän pysyi johdonmukaisesti kannallaan ja oli valmis elämässä ja kuolemassa seisomaan ja kaatumaan sen puolesta, vaikkapa aivan yksin.

Taistelun kiihtyessä poliitikkojen taito ei kestänyt, mutta Svinhufvudin jäyhä suomalainen valtioviisaus kesti. Näin hän on luonut koruttoman suomalaisen valtiotaidon, jäyhän, lain ja oikeuden voimaan, totuuden kestävyyteen, lujaan uskollisuuteen ja kunniallisiin menettelytapoihin perustuvan valtiotaidon, ja sen hän jättää elämäntyössään perinnöksi kansalleen. Ja Svinhufvudin valtioviisauden Suomen kansa varmaan omaksuukin, niinkuin se on parhaimpana omaksunut itselleen sen viisauden, jonka ovat viime vuosisadan suurmiehet, Snellman, Runeberg, Lönnrot ja Topelius kansalleen perinnöksi jättäneet.

Hänen oikeustaistelunsa ei ollut kuivettunutta juriidikkaa. Hän näki kirjoitetussa laissa, sen alla ja yläpuolella ehdottoman oikeuden, ja vanhurskaan, siveellisen maailmanjärjestyksen. Siksi eivät minikäänlaiset laskelmat, suhdanteet ja ulkonaisten voimavarojen arvioinnit saaneet häntä poikkeamaan oikeuden tieltä.

Sinä hetkenä, kun keisari rikkoi Suomen kansalle antamansa valan, katsoi hän olevansa vapaa uskollisuuden velvoituksesta suuriruhtinasta ja hänen Venäjäänsä kohtaan. Rikottu vala ei hänen mielestään ollut millään korjattavissa.

P. E. Svinhufvud jatkoi taisteluaan. Oli päivänselvää, että hän Luumäen käräjillä tuomarina istuessaan ei alistanut ottamaan ohjeekseen Venäjän hallitusvallan laittomia mahtikäskyjä. Suomen lakia ja oikeutta hän noudatti, näyttipä tämä miten epäviisaalta tahansa. Todellisuudessa hän siten teki pienen kansan viisainta politiikkaa väkivaltaa ja vääryyttä vastaan.

Vangittu ja maasta karkoitettu tuomari palasi Siperiasta voittajana johtamaan isänmaansa asioita, sillä välin kun valansa pettänyttä, itsevaltiasta, suurvaltaisinta keisaria ja suuriruhtinasta kuljetettiin kuolemaansa kohden, keisaria, jonka rikosta seurasi rangaistus, olkoon, että sen suorittajat olivat vieläkin suurempia rikollisia.

Tavaton oli mieli-alojen sekaannus maassamme, kun Svinhufvud palasi kotimaahansa. Ja siitä seurasi, että ulkonaisetkin olot alkoivat pian kehittyä sekasortoa kohden. Vihollisvallan sotalaumat ja propaganda täyttivät maan. Vain taistelija ja itsenäisyysmies saattoi pelastaa sen. Kun maan hallitus syyskuusta v. 1917 alkaen alkoi hajota, marraskuussa siinä ei ollut jäljellä enää kuin 3 jäsentä, muodosti Svinhufvud marraskuun lopulla itsenäisyysenaatin. Suomen itsenäisyyden julistamisella jouluk. 6:nä p:nä luotiin ratkaiseva poliittinen lähtökohta Suomen vapaustaistelua varten. Satumaisen seikkailumatkansa jälkeen Helsingistä Berliinin kautta Vaasaan Svinhufvud jälleen kävi pitelemään valtiolaivamme peräsintä, sillä aikaa kun Valkoisen Kenraalin ja jääkäreitten johtamat sotatoimet veivät julistetun itsenäisyyden toteuttamiseen käytännössä. Mutta kun puolta vuotta myöhemmin maailmantapahtumien vaikutus meille asti Svinhufvudin mielestä vaati vahdin muutoksen, vetäytyi hän entisen Cincinnatun tavoin syrjään ja palasi Luumäelle tilaansa hoitamaan.

Sen jälkeen kotimaankin asiat kehittyivät omaa menoaan, m.m. tehtiin Tartossa rauha sopuvälien toivossa itäisen

naapurin uusien isäntien kanssa. Mutta turhaan, kuten toiset arvasivat heti, ja viimeisetkin uskoivat lopulta. Moskova työskenteli hetkeäkään levähtämättä jo silloin jatkuvasti, syövyttääkseen kansaamme sisältä päin. Sen lähetystöstä ja konsulaateista käsin johdettu kommunistinen propaganda oli noin kymmenen vuotta myöhemmin paisunut valtaviin mittasuhteisiin ja kehittynyt niin häikäilemättömäksi ja julkeaksi, että vasta perästäpäin sen oikein ymmärrämme. Viranomaisten käydessä neuvottomiksi tämän tuhotulvan uhkan edessä, syntyi kommunismin vastainen kansanliike, joka turvautui, kun laillisia keinoja ei näyttänyt olevan, „suoraan toimintaan“.

Silloin kutsuttiin valtakunnan johtoon ensin pääministeriksi ja sitten presidentiksi Svinhufvud. Voimakkaalla tahdollaan, oikeudenmukaisuudellaan, neuvokkuudellaan ja arvovallallaan hän ohjasi valtiolaivamme myrskyssä eheänä läpi karikon, jossa se helposti olisi voinut saada repeämän, joka olisi aikanaan voinut johtaa haaksirikkoon.

Ensi kerran koko pitkän valtiollisen toimintansa aikana Svinhufvud lähtee nyt liikkeelle omasta aloitteestaan. Edellisillä kerroilla häntä oli pyydetty ja kehoitettu ottamaan valtakunnan asiat johtoonsa. Kahdesti on Suomen kansa kovan tullen vedonnut Svinhufvudiin. Eikä turhaan, kuten on saatu nähdä.

Tällä kolmannella kerralla Pehr Evind Svinhufvud vetoaa Suomen kansaan, jotta kansamme terästyisi sekä kestävämmän kovimman koettelemuksen että käyttämään oikein historiamme suurimman tilaisuuden, riippuen siitä, miten maailman tapaukset taaskin ottavat kehittyäkseen. Niistä voidaan sanoa, ettemme nyt ole niiden armoilla, niinkään suuressa määrässä kuin monet muut kansat maailmassa, ja itsekin olimme aikaisemmin. Sen olemme osottaneet näiden sotien aikana, ja varmaan näytämme vieläkin, mikäli uskomme kestää ja tajuamme, että meidän edelleenkin täytyy kestää.

Sitä uskoa Ukko Pekka tahtoo yhä vahvistaa kansassaan.

Mutta nyt, koska hän näkee, että Suomen kansan valtiotalus on vihollispropagandan sumussa vaarassa ajautua turmion kareille, ei hän suo itselleen vanhuuden lepoa. Mies, jonka koko elämäntyö on tinkimätöntä uhrautumista

isänmaan, oikeuden ja kunnian asioille, ei voi pitää piilossa käsitystään siitä, mitä tietä Suomen kansan on kuljettava saavuttaakseen vihdoinkin turvatun tulevaisuuden.

Sillä hän on varma siitä, että selvä taistelun tie Saksan rinnalla ja aseveljenä voittoon saakka, laskelmoimatta, voittaako Saksa vai ei, ja arvailematta, miten tämä maailmansota yleensä päättyy, on ainoa mahdollinen Suomen tie. Se tiemme on ollut suoraa, ja vain sellaisena se vie perille. Kansaa, joka taistelee kunniansa ja elämänsä puolesta ja on aseveljeydessä uskollinen, pitää jokainen vihollinenkin suuremmassa arvossa kuin hoipertelevia raukoja ja pettureita.

Kukaan meistä ei pysty arvioimaan, minkälaisen vaiheiden kautta sekä oma sotamme että Saksan sota kehittyy. Ainoa, mikä on lopullisesti ja täysin selvää, on, että Venäjän kanssa emme voi tehdä erillistä rauhaa, johon voisi vähääkään luottaa, koska kaikki sopimukset sen kanssa historiamme puolentuhannen vuoden aikana ovat olleet pysyväisyyttä vailla ja koska ketään halukasta ja pätevää rauhansopimuksen takuumiestä Euroopan ulkopuolella ei ole olemassa ja edelleen koska Moskovan rauha ilman Saksan tukea oli meille pahempi kuin nyt käynnissä oleva sota Saksan aseveljenä.

Pehr Evind Svinhufvud uskoo, että tämä on Suomen kansan terve käsitys. Hän pitää välttämättömänä, että tämä käsitys pääsee ratkaisevasti määräämään politiikkaamme. Sillä muuten tulevaisuutemme ei tule turvatuksi.

Sitä tahtovat selvittää hänen seuraavat kirjoituksensa:

1. Juhlapuhe	ss. 7
2. Imperialismiako	ss. 14
3. Promemoria	ss. 19
4. Kaksi vaihtoehtoa ...	ss. 24
5. Peräkaneetti	ss. 33
6. Baltian puolesta	ss. 36

sekä erään toisen henkilön kirjoitus:

Suomi kansainvälisen
propagandan ristitulella ss. 39

Helsingissä 12.p:nä jouluk. 1943
Suomalainen.

Juhlapuhe,
jonka P. E. Svinhufvud piti Lappeenrannassa
25. 3. 1942.

Nykyään meitä suomalaisia kiinnostaa kysymys Suur-Suomesta. Eikä ihmekään. Elämme mullistavia aikoja, jolloin paljon vanhaa katoaa ja uutta syntyy. Silloin uskomme, että toiveemme ja tavoitteemme toteutuminen on lähellä.

Suur-Suomen toivomme syntyvän siten, että Suomeen liitetään n. s. Itä-Karjala laajoine maa-alueineen pohjoisessa ja idässäkin, sekä Inkeri. Maamme ulkopuolella arvostellaan tosin tämäntapaisia pyrkimyksiä ankarastikin, väitetään niissä ilmenevän imperialismia ja valloitus halua, joka kaikista vähimmin sopii pienelle kansalle. Asia ei kuitenkaan ole niin. Tässä ei ole kysymys vieraitten maitten anastamisesta, vaan parin suomensukuisen heimon — oikeastaan niiden rippeiden — pelastamisesta ja näiden heimojen nostamisesta taas jalkeille. Samalla siinä myös tulee valvotuksi oman maan turvallisuus ja elämänmahdollisuudet.

Suur-Suomi kysymys pohjautuu oikeastaan kaukaiseen muinaisuuteen. Jos menemme ajatuksissamme noin vuosituhat taaksepäin, näemme suomensukuisten kansojen asuttavan laajan alan Itämeren ja Pohjanlahden rannoilta, jossa virolaiset ja suomalaiset asuivat, aina Uralvuorille saakka, jolla välillä tapaamme useita heimoja: vatjalaisia, karjalaisia, vepsäläisiä, merjalaisia sekä vielä suomalaispermalaiset ja suomalaisugrilaiset ym. Etelässä taas suomensukuisten asuinsijat ulottuivat nykyiselle Keski-Venäjälle asti. Yhdessä kohti oli kuitenkin jo silloin vahva slaavilainen kiila työnnetty tähän suomalaisasutukseen, nimittäin nykyisen Novgorodin tienoilla Ilmajärveltä aina puoliväliin Laatokkaa saakka. Muutamien vuosisatojen kuluessa joutui sitten koko Keski-Venäjä slaavilaisten hai-

tuun. Syyinä tähän suomensukuisten kansojen syrjään työntymiseen arvelee eräs saksalainen maataloustutkija olleen sen, että slaavilaisilla oli paremmat maanviljelyskalat kuin suomalaisilla. Slaavilaiset olivat Bysantista eli Konstantinopolista käsin oppineet käyttämään teräksisiä maanviljelyskaluja, etenkin auroja, kun taas suomensukuisilla kansoilla, metsäläisiä kun olivat, oli vain puiset vehkeet. Slaavilaiset pystyivät sen vuoksi viljelemään maata paremmin ja saamaan siitä suurempia satoja kuin suomalaiset. Tästä oli seurauksena, että slaavilaiset yleensä olivat varakkaampia, monilukuisempia ja tietenkin myös paremmilla sota-aseilla varustettuja. Maa joutui sen käteen, joka pystyi sitä paremmin viljelemään. Tässä saksalaisen tiedemiehen selityksessä saattaa olla jonkun verran perää, vaikka muitakin syitä tietysti oli siihen, että suomensukuiset kansat joutuivat alakynteen. Heillä yhteiskuntaolot olivat kai vielä alkeellisemmat kuin slaavilaisilla, joilla oli ruhtinaita ja kaupunkeja — kuten vaurastuva Novgorod ja komea Kiova — ja Venäjän valtakjokia pitkin kulkeva tuottoisa kaupankäynti koitui enemmän slaavilaisten kuin suomalaisten hyväksi.

Tämän lisäksi tuli eräs tekijä, joka oli omansa heikontamaan ja pirstomaan suomensukuisia kansoja. Se oli tuo voimainmittely, joka 12:lta vuosisadalta lukien alkoi idän ja lännen välillä näillä seuduilla. Länttä edusti roomalaiskatoollinen kirkko sekä Ruotsi ja siihen vähitellen liittyvä Suomi, itää edusti kreikkalaiskatoollinen kirkko ja slaavilaiset, ensin Novgorod ja sitten Moskova. Tulos tästä voimainmittelystä oli, että Karjalan heimo jaettiin kahtia. Raja Ruotsi-Suomen ja Venäjän välillä kulki alkujaan (Pähkinäsaaren rauhan mukaan v. 1323) Karjalan kannaksen halki jättäen n.s. Laatokan Karjalan idän puolelle, ja sinne jäi myös Nevajoen ja sen eteläpuoleinen maa.

Vasta lähes kolme vuosisataa myöhemmin (Stolbovan rauhanteossa 1617) Ruotsi-Suomen rajaa siirrettiin sen verran itään ja etelään, että Laatokan-Karjala ja Nevajoen eteläpuoli, eli Inkeri, joutuivat „lännen” puolelle.

Kuinka vahingollisesti tuo Karjalan heimon kahtiajako vaikutti, on helposti ymmärrettävissä, kun muistamme, että Ruotsi ja Venäjä alinomaan olivat sodassa keskenään.

Heimoveljet kahden puolen rajaa tulivat taistelemaan toisiansa vastaan ja uskontojen erilaisuus vielä antoi lisävirikettä vihamielisyydelle. He raastoivat ja repivät toisiaan, sen sijaan, että olisivat yhdessä tehneet rakentavaa työtä.

Mitä taas Inkeriin tulee oli se muinaisuudessa etupäässä vatjalaisten asuttama, vaikka sen itäosassa lienee myös ollut jonkin verran karjalaisasutusta. Sodat ja vainot kävivät useasti maan yli hävittäen vatjalaista asutusta ja slaavilaistuttaminen edistyi siinä osittain. Mutta Stolbovan rauhanteon jälkeen muutti uudisasukkaita Suomesta Inkeriin, joten se suomalaistui jokseenkin kokonaan — tulipa luterilaisuus sen valta-uskonnoksikin.

Tämän yhteydessä voidaan vielä mainita, että vuosisatoin kuluessa valtava venäläisasutus vielä tunkeutui pohjoiseen Vienan jokea pitkin sen suuhun saakka ja Vienan meren rannikolle. Arkangelin kaupunki perustettiin v. 1584, joten kuudennentoista sataluvun lopulla suomensukuisten asutus tälläkin puolen suuresti supistui ja suomalaispermalais-kansat jäivät tuon venäläisasutuksen taakse itään.

Mitä sitten tulee p. o. maakuntain — Itä-Karjalan ja Inkerin — seuraaviin vaiheisiin, niin jäi ensiksimmäinen tila koko sinä aikana, jolloin tsaarit eli keisarit hallitsivat Venäjää, yleensä ennalleen. Itä-Karjala oli syrjäistä metsäseutua, johon viranomaiset eivät kiinnittäneet huomiota. Sen asukkaat elivät omaa hiljaista elämäänsä ulkomaailman heitä suurestikaan häiritsemättä.

Inkerin kävi huonommin. Tsaari Pietari I valloitti sen n. s. Suuressa Pohjan Sodassa ja perusti Nevajoen suulle, puhtaasti suomalaisille seuduille, uuden kaupungin, Pietarin v. 1703, jonka hän vielä nosti valtakuntansa pääkaupungin arvoon. Sitä myöten kun Venäjän valtakunta kasvoi mahtavuudessa, kasvoi myös tämä tsaarien metropoli ja venäläisen byrokratian pääpesä väkiluvultaan ja merkitykseltään. Siitä säteili venäläisyyttä yli koko Inkerin, mutta ihmeteltävällä sitkeydellä inkeriläiset pitivät puoliensa. Lähin Pietarin ympäristö tietenkin venäläistyi, vaan edempänä asukkaat säilyttivät suomalaisen kansallisuutensa.

Mutta myös Suomelle tiesi tuo uusi kaupunki uutta ja suurta uhkaa. Pietarin asema aivan valtakunnan äärellä ja lähellä vieraan, läpi aikojen vihamielisen valtion rajaa täytyi tuntua kiusalliselta, jopa hermostuttavalta Venäjän mahtaville herroille, tsaarista alkaen. Sen vuoksi Pietari I jo lohkaisi pääkaupunkinsa turvaksi palasen Suomesta Viipuria myöten. Myöhemmin, vv. 1808—1809 juuri Pietarin turvaamiseksi Venäjä valloitti koko Suomen. Oliko tämän valloituksen aiheena myös määrätietoinen pyrkimys lähemmä Atlantin meren satamia, jätettäköön tässä sikseen. Pääsyyinä Suomen valloitukseen oli ilmeisesti Pietarin turvaaminen. Meille olisi tämä uusi olotila voinut muodostua aivan turmiolliseksi. Suoepa kohtalo ja keisari Aleksanteri I:n valtioviisaus muutti kuitenkin valloituksen meille edulliseksi. Aleksanteri I oivalsi, että pääkaupunkinsa turvaksi ystävyyden siteet olivat kestävämmät kuin väkivallan ja antoi Suomelle erikoisaseman valtakunnassaan eli autonomian. Eikä tuo keisari siinä erehtynytäkään; niin kauan kuin Venäjän keisarit pitivät sanansa eivätkä kajonneet autonomiaamme, pysyivät suhteemme Venäjään luottavaisina. Mutta niin pian kuin erikoisasemaamme loukattiin ja ryhdyttiin maatamme venäläistyttämään, jännittyi tilanne ja vei ennen pitkää siihen, että venäläisviha puhkesi ilmiliekkiin. —

Tässä ei ole syytä kajota oikeustaistelumme ja maamme itsenäistymiseen, mutta jokunen sana Suomen ja Pietarin keskinäisistä suhteista lienee paikallaan. —

Ilmeistä on, että vapaa Suomi ja Pietari eivät sovi yhteen; niitten välillä on sovittamaton vastakohta, olipa Pietari Venäjän pääkaupunki, tahi — kuten nykyään bolševiiikkiaikana — suuri tehdaskaupunki ja linnoitus. Onhan sen väkilukukin jo osapuulleen yhtä suuri kuin koko Suomen. Meidän kannaltamme katsoen Pietari on aina ollut ja on edelleen uhkana maallemme. Venäläiset taas puolestaan pelkäävät vapaata Suomea sen pienuudesta huolimatta, koska se, kuten he selittävät, voi liittyä Venäjän vihollisiin ja tarjota niille suuria strategisia etuja. Tässä on vastakohta, josta ei päästä — jomankumman täytyy kyllä lopulta väistyä. Samaa mieltä on myös nykyinen mahtava Englannin ministeri ja kom-

munismin ihailija, sir Stafford Cripps, lausueessaan, ettei Venäjän suurten teollisuuskeskusten lähettyvillä saa olla pikkuvaltioita. Ketä hän tarkoittaa, ymmärrämme kyllä. Yhtä mieltä ollaan siis siitä, että naapuruus ei ole hyvä, mutta eri mieltä tietenkin siitä, kummanko tulee väistyä. Sillä Pietarin asemaa arvosteltaessa on lähdeittävä siitä, että Pietari ei ole Venäjälle elintärkeä paikka. Se sijaitsee soisella, epäterveellisellä paikalla, keskellä joen suistoa ja vieraan kansallisuuden keskellä. Sen suuret tehdaslaitokset voidaan paremmin sijoittaa muualle Venäjällä, esim. lähemmä raaka-ainelähteitä. Satamana se taas on varsin heikko, sijaiten Suomenlahden viimeisessä pohjukassa ahtaan ja matalan kulkuväylän päässä ja jäätyen talvella useammiksi kuukausiksi. Pietarilla ei ole taloudellista merkitystä Venäjälle. Pietarin merkitys Venäjälle onkin siinä, että se muodostaa tukikohdan eli ponnahtuslautan sen pyrkimyksille laajentaa valtaansa länttä kohti, Baltian maihin, Suomeen ja Atlantin merelle. Venäjän historia osoittaakin, että valloitukset ja valtakunnan alueen levittäminen ovat pääosa sen hallitsijain toiminnasta. Siinä on hyvä esimerkki — yksi monista — siitä, kuinka mahtava valtio, joka ei pysty järjestämään sisäisiä asioitaan kunnollisesti eikä ylipäänsä kykene riittävään luovaan työhön omassa keskuudessaan, koettaa hakea tyydytystä ja korvausta puutteellisuuksilleen valloituksilla ja alueensa suurentamisella.

Mutta Venäjän naapurien kannalta katsoen ei ole syytä tukea tuota valloituspolitiikkaa. Ja tarkemmin asiaa punnittaessa lienee Venäjänkin kannalta parasta ja hyödyllisintä luopua sellaisista laajentamissuunnitelmista. — Sellainen politiikka ei suinkaan ole elintärkeä sille. Onhan Venäjällä maita mantereita yllin kyllin venäläisen kansan asuttamilla alueilla ja vielä erinomaista maata, paljon parempaa kuin sen läntisillä ja varsinkin luoteisilla naapureilla. Viljelköt ryssät maatansa kunnollisesti ja hoitakoot sisäiset asiansa kelvollisesti, niin he tulevat loistavasti toimeen. Ei Venäjällä siis ole mitään aihetta laajentaa aluettaan vieraitten kansakuntien kustannuksella. Mutta sen naapureille ja juuri Suomelle — ja myös Baltian maille — on elintärkeä asia, että Venäjän valloiti-

tuksista tehdään loppu ja että sen vuoksi Pietari kukistetaan ja idän vaara poistetaan. —

Pietarin olemassaolon puolustamiseksi on kyllä viitattu siihen, että laaja Venäjä tarvitsee pääsyn merelle. Mutta onkohan se tarpeen? Ei luulisi niin olevan enää nykyäänä, kun kulkuneuvot ovat niin suurenmoisesti kehittyneet. Eikä missään tapauksessa tuo pääsy merelle saa tapahtua suomalaisen maan, Inkerin kautta.

Palataksemme taas Itä-Karjalan ja Inkerin vaiheisiin, on merkille pantava, että niitten asema bolsheviikkien vallan alla yhä on pahentunut ja lopulta käynyt aivan mahdottomaksi. Neuvosto-Venäjä kyllä, kun se alkuaikoinaan oli heikoissa kantimissa, suostui antamaan Itä-Karjalalle laajan itsehallinnon, johon sisältyi oma eduskunta ja oma virkakieli, sekä Inkerillekin jonkunlaisen kulttuuri-autonomian. Tämä tapahtui Tarton rauhan yhteydessä v. 1920 ja Suomen vaatimuksesta. Mutta sitoumuksiaan bolsheviikit eivät pitäneet. Moskovan herrat ja niitten kätyrit todella hallitsivat näitä maakuntia. Sama komento kuin muualla Venäjällä tuli pian niihinkin; sama epävarmuus henkeen ja omaisuuteen, sama kauhuvalta ja nälkä. N. s. „kulakkia" vainottiin, väkeä otettiin pakotöihin ja talolliset pakotettiin kolhooseihin. Kun sitten Neuvosto-Venäjän asema lujittui ja se rupesi luomaan himoitsevia katsettaan länteen, paheni asema vielä tästäkin. „Rajan varmistamiseksi" muka ruvettiin suuressa mittakaavassa siirtämään väestöä Venäjän eri ääriin, Siperiaan tahi Transkaspiaan. Rajan lähiseudut autioituivat ja muuanne tuotettiin uusia asukkaita Venäjältä. Tarkoitus oli ilmeinen: koko suomensukuinen väestö oli näiltä seuduilta hävitettävä.

Kun nykyisessä sodassa näitten maakuntain vapautus on käynnissä, tapahtuu se viime hetkellä, jotta niitten asujamisto pelastettaisiin täydellisestä perikadosta. Eikä tässä vapauttamistaistelussa ole kysymys mistään valloituksesta, sillä Venäjä on menettänyt kaikki oikeutensa näihin maihin sekä sen kautta, että se on julkeasti rikkonut antamansa sitoumukset kuin myös sen hirmuhallituksen kautta, jota se näissä maakunnissa on harjoittanut tuhtakseen sen suomensukuisen asujamiston. Näitten maa-

kuntien asukkailla on täysi oikeus päästä irti hirmuisännistään ja Suomella on täysi oikeus ottaa ne siipiensä suojaan. Siinä ei ole mitään imperialismia eikä mitään valloitusta, se on oikeuden jakamista kerrankin näille poloisille seuduille.

Suomi sen ohessa tämän kautta pitää huolta omasta turvallisuudestaan. Pitkä raja Laatokasta Jäämerelle on ylen vaikea puolustaa ja Pietari on meille ainaisena uhkana. Liittämällä nämä maakunnat Suomeen varmistuu asemamme huomattavasti.

Tämä on kaunis ohjelma, mutta yksin ja omin voimin emme kuitenkaan pysty sitä suorittamaan. Se käy mahdolliseksi vain mahtavan Saksan avulla. Saksahan meitä auttoi itsenäisyytemmekin saavuttamisessa ja niinpä nytkin. Kun Saksa viime kesänä kävi Neuvosto-Venäjä vastaan, yhdyimme mekin sotaan ja tähänastiset voitot olemme saavuttaneet yhteistyössä Saksan uljaan armeijan kanssa. Yhteinen päämäärämme on bolshevikkivallan kukistaminen; taistelu siitä on vielä kesken, mutta sitä jatketaan herpaantumattomalla voimalla meidänkin taholta, kunnes voitto on saavutettu. Ja kun kerran tili sodan tuloksista tehdään, arvostellaan varmasti meidän panoksemme taisteluihin sen arvoiseksi, että tavoitettamme, Suur-Suomen luomista, ei pidetä liikanaisena, vaan täysin oikeuden ja kohtuuden mukaisena.

Imperialismiako?

Joku Ruotsin lehti mainitsi äskettäin kertoessaan eräistä meikäläisistä piireistä, että heitä eivät kiinnostaneet imperialistiset suunnitelmat Kauko-Karjalaan päin. Samoin lienee suurin piirtein Ruotsissa vallalla se käsitys, että pyrkimykset Suomen itärajan siirtämisestä nykyisestään etäämmäksi ovat imperialismia ja sopimatonta valloitus-halua". Tällainen katsantokanta ei ole oikea, päinvastoin aivan nurja. Imperialismina on kaikesti pidettävä sitä, että joku valtio tahtoo liittää itseensä aluetta, joka paremmalla oikeudella kuuluu toiselle valtiolle, olipa siinä kysymys täysin itsenäisestä valtiosta tahi vaan jonkun valtion osasta. Suomen rajojen siirtäminen koskisi Kauko-Karjalaa ja Inkeriä. Kumpikin maa kuuluu nykyään Venäjälle, mutta Venäjä on menettänyt kaiken oikeutensa näihin maihin; niitten asukkailla on täysi oikeus vaatia ja saada ero Venäjästä.

Punaisena lankana läpi koko historian näemme nimittäin sen tosiasian, että sorto synnyttää vastarintaa ja myös oikeuttaa siihen. Niinpä sortohallitukset kukistuvat, kun kansat niihin kyllästyvät. Mutta tämä koskee myös valtion osia. Jos niitä liiaksi sorretaan ja niitten elinehtoja uhataan, on niilläkin oikeus nousta, vastarintaan ja vapautua sortavasta herruudesta. Sen me Suomessa omasta kokemuksestamme tiedämme liiankin hyvin. Kun Venäjän keisari rikkoi sanansa ja valansa ja rupesi venäläistyttämistöimiin meitä vastaan, särki hän samalla perustuksen, jolla Suomen yhteys Venäjään lepäsi. Suomi oli oikeutettu vaatimaan eroa Venäjästä ja tätä vaatimusta toteuttamaan asevoiminkin. Kun jääkärimme valmistautivat ase kädessä vapauttamaan isänmaatansa, oli heillä Suomen laki puolellansa.

Mitä sitten tulee Kauko-Karjalaan ja Inkeriin, on niitten kärsimysten mitta yli kukkurankin täysi. Siinä voi-

manmittelyssä, joka vuosisatain kuluessa käytiin lännen ja idän, Ruotsin ja Venäjän välillä, joutui Karjalan heimo jaetuksi kahtia — suureksi vahingoksi koko Suomen heimolle. Kaukokarjala jäi Venäjän puolelle. Kaukokarjala tosin tsaarin aikana eli omaa hiljaista elämäänsä metsiensä suojassa, vaikka tsaarien tsinovnikkavalta heitäkin raskaasti painoi. Mutta maailmansodan jälkeen, kun bolsheviikit pääsivät valtaan, kävi Kaukokarjalan asukkaille onnettomasti. Aluksi onni näytti kuitenkin heillekin hymyilevän. Tarton rauhassa v. 1920, jossa Suomi Venäjälle luovutti takaisin Repolan ja Porajärven, suostuivat bolsheviikit antamaan Kaukokarjalalle laajan itsehallinnon, oman eduskunnan ja oman virkakielen y. m. Mutta venäläiset eivät pitäneet sanaansa. Vähitellen kaikki oikeudet joko peruutettiin tahi tehtiin muuten tehottomiksi. Pian vallitsi heillä sama terrori kuin muualla Venäjällä, sama turvattomuus henkeen ja omaisuuteen nähden ja sama kolhoosikurjuus ja nälkä. Ja kun bolsheviikit rupesivat luomaan himoitsevia katseitaan länteen päin, paheni näiden seutujen asukkaiden asema vielä siitäkkin. „Rajan varmistamiseksi" muka ruvettiin suuressa mittakaavassa siirtämään väestöä Venäjän eri ääriin. Rajaseudut autioituivat ja muuanne tuotettiin uusia asukkaita sisemmältä Venäjältä. Tarkoitus oli selvä; koko suomensukuinen väestö oli näiltä seuduilta hävitettävä.

Inkerin vaiheet ovat toiset ja ehkä vielä onnettomammat kuin Kaukokarjalan. Idän ja lännen välimaana Inkeri lopulta Stolbovan rauhassa 1617 joutui Ruotsin vallan alle ja kehittyi pian täysin suomalaiseksi, jopa suurimmalta lutherilaiseksi maaksi. Mutta Suuressa Pohjan Sodassa tsaari Pietari I valloitti Inkerin ja perusti Nevajoen suulle, siis puhtaasti suomalaisen väestön keskuuteen, uuden kaupungin, Pietarin, 1703, jonka hän vielä nosti pääkaupungin arvoon. Sitä myöten kun Venäjän valtakunta kasvoi mahtavuudessa, kasvoi myös tämä tsaarien metropooli ja venäläisen byrokratian pääpesä väkiluvultaan ja merkitykseltään. Siitä säteili venäläisyyttä yli Inkerin, mutta ainutlaatuisella sitkeydellä inkeriläiset pitivät puoliaan. Lähin Pietarin ympäristö tietenkin venäläistyi, vain edempänä asuvat yleensä säilytti-

vät suomalaisen kansallisuutensa. Tsaarien aikana saattoi kansallinen elämä Inkerissä – Venäjän tsinovnikkavallasta huolimatta kehittyä koko huomattavaan kukoistukseen. Päätekijöinä siinä olivat lutherilainen kirkko, papit ja Kolppanan seminaari. Mutta bolsheviikkien päästyä valtaan kävi Inkerin yhtä onnettomasti kuin Kaukokarjalan. Tosin bolsheviikit Tarton rauhassa sitoutuivat antamaan Inkerille kulttuuriautonomian, mutta siitä he eivät kauan välittäneet. Pian oli Inkerissä vallalla sama terrori, nälkä ja kurjuus kuin muualla Venäjällä. Sen lisäksi sieltä ruvettiin siirtämään väestöä pakkotöihin aivan kylittäin, joten Inkerin autioituminen oli edessä. Siinäkin tarkoituksena oli suomalaisen kansanaineksen hävittäminen. (Tässä johtuu itsessään mieleen Venäjän nykyisen ulkoministerin, Molotovin lausunto, että Pietari I teki suuren virheen, kun hän ei valloittamistaan raja-alueista siirtänyt pois vieraskielisiä asukkaita ja tuottanut sijaan venäläisiä). Näin ankeita ovat Kaukokarjalan ja Inkerin olot bolsheviikkivallan aikana olleet. Ei siinä kyllin, että annetut sitoumukset inhimillisestä elämästä rikottiin, vaan kansa syöstiin mittaamattomaan kurjuuteen ja sortoon. Näitten seutujen asukkailla, jos kellään, on oikeus vaatia vapautusta hirmuhallituksesta ja meillä on sekä oikeus että velvollisuus auttaa heitä siinä. Siinä ei ole imperiaalisia eikä vallan-nälkää, vaan syyttömien ihmisten vapauttamista kuulumattomasta hirmuvallasta ja niitten nostamista ihmisarvoiseen elämään.

Entä Pietarin kaupunki? Nykyisen sodan syttyessä Pietari ei enää ollut Venäjän pääkaupunki vaan ainoastaan suuri tehdaskaupunki etupäässä sotatarviketeollisuutta varten. Kun Inkeri vapautetaan Venäjästä, irtautuu Pietarikin samalla emämaastaan. Mutta Pietari on kasvannainen suomalaisen Inkerin keskuudessa. Sillä ei Venäjästä irroitettuna enää ole elämisen mahdollisuuksia, vaan se on hävitettävä ja sen asukkaat siirrettävä Venäjälle. Siellä heillä kyllä on tilaa, kun sota on tehnyt suuren loven venäläiseen kansanainekseen. Tämä ei ole imperiaalisia vaan pahuuden pesän puhdistamista ja järjestellisten olojen palauttamista suomalaisalueelle. Sitävastoin on imperiaalisia, vieläpä mitä häikäilemättömintä ja kyynil-

lisintä, sellaiset Englannin suunnitelmat, että nykysodan jälkeen sekä Baltian maat että osa Rumaniaa ja Puolaa taas liitettäisiin Venäjään, Stalinin Venäjään! Noitten suunnitelmien toteuttaminen tietäisi Venäjään uudelleen liitettävien maiden ja kansojen täydellistä tuhoamista ja sitä vastaan luulisi koko sivistyneessä maailmassa nousevan paheksumisen hirmumyrskyn. Mutta „right or wrong, my country” melkein olipa teko oikea tahi väärä, kun siitä vain isänmaalle on hyötyä, sanoo englantilainen; kun ryssän apu tarpeen, lupaa se sille mitä hyvänsä — tietysti toisten kustannuksella. Toivotaan kai vielä Canterburyn arkkipiispan siunausta asialle, semminkin kun hän Stalinilta on saanut korkean ritarimerkin. Ja Amerikka nielee tuon konnamaisuuden ystävyuden ja sukulaisuuden tunteista Englantiin ja kun sillä itselläänkin on asiasta hyötyä. Puolueettomat maat taas vaikenevat koko asiasta, ei sovi närkästyttää mahtavia länsivaltoja ja peloittavaa Venäjää, joihin pitää säilyttää hyvät suhteet siinä varmassa toivossa, että nämä voittavat sodan. Mutta sen sijaan pidetään suurta ääntä Norjan muka hirvittävästä kohtalosta ja paheksutaan suomalaisten „imperialistisia” aikeita.

Imperialismia kyllä harrastetaan maailmassa paljon ja juuri suurvaltojen puolelta. Englanti ja Venäjä ovat siinä etunenässä.

Englannilla on siirtomaita kolmessa maailmanosassa: Aasiassa, Afrikassa ja Amerikassa. Pinta-alaltaan ja asukasluvultaan nuo siirtomaat ovat monin verroin suurempia kuin emämaa Englanti. Huomattavaa on, että Englanti suuresta laivastostaan huolimatta on liian heikko yksin ylläpitääkseen ja suojellakseen siirtomaavaltansa. Sen täytyy sen vuoksi turvautua „diplomatiaan”; se koettaa estää, että joku Euroopan valtioista kasvaisi liian mahtavaksi ja keinona siihen on n. s. „tasapaino-politiikka”. Jos joku valtio näyttää vahvistuvan liian paljon, järjestää Englanti liittokunnan sitä vastaan ja ylläpitää sen kautta tasapainoa Euroopan valtioitten kesken. Näin on Englanti aikojen kuluessa menetellyt Ranskaa, Venäjää ja viimeksi Saksaa vastaan. Englannin pelko Saksan paisuvasta voimasta varsinkin merellä sai aikaan maailmansodan vv.

1914—1918. Ja sama pelko aiheutti nykyisen suursodan. Kun Saksa vv. 1914—1918 sortui, kahmaisi Englanti itselleen huomattavia siirtomaita lisää. Pohjaton siirtomaanälkä osoittautui siinä. Mutta tulot siirtomaista muodostavatkin Englannin rikkauden ja mahdin. Ilman näitä olisi Englanti pieni ja toisarvoinen valtio. Siirtomaista saaduilla tuloilla Englanti ylläpitää mahtavaa laivastoaan ja lukuisia linnoitettuja tukikohtia (Gibraltar, Malta, Suez, Aaden, Singapor ja Honkong).

Venäjä on toinen imperialismiin tyypillinen edustaja. Kun lukee jotakin kirjaa Venäjän historiasta, on siinä aina mukana koko joukko karttoja, jotka selvittävät kuinka Venäjä aikojen kuluessa on kasvanut ja laajentunut. Miltei jokaisen tsaarin aikana on valloituksia tehty. Yksinpä viimeisen tsaarin Nikolai II:n aikana yritettiin laajennusta idässä, mutta se johti riitaan Japanin kanssa ja Venäjä sai silloin tehdä ensimmäisen askeleen taaksepäin. Mutta Venäjän valtakunta ei ole siroteltu ympäri maailmaa, kuten Englannin, vaan käsittää yhtenäisenä „blokkina” „puolet Eurooppaa ja kolmanneksen Aasiaa” kuten venäläiset tapaavat sanoa. Sisäisenä runkona siinä on vankka venäläinen kansanaines, mutta „periferioissa” on vieraitten kansallisuuksien valloituksen uhreja. Maailmansota vv. 1914—1918 ja siitä johtuva vallankumous heikensi tosin Venäjää tilapäisesti niin paljon, että monet kansat saattoivat irroittautua itsenäisiksi (Suomi, Viro ja Latvia), minkä ohessa Versaillesin rauhassa, kun itsenäinen Puolan valtakunta luotiin, yhdistettiin siihen maita Länsi-Venäjältä. Mutta bolsheviikkien vakiinnutettua valtaansa ja luotua vahvan armeijan on vanha imperialismi taas herännyt henkiin. Nyt tavoittelee Venäjä ensi sijassa kadotettujen maakuntiansa palauttamista Venäjän helmaan; mutta sen ohessa haudotaan edelleen tsaarinaikuista laajentamispolitiikkaa. Se kohdistuu sekä Dardanellien salmiin että Pohjois-Atlantin rannikkoon.

Luumäellä 18 p. kesäk. 1943.

P. E. Svinhufvud.

Promemoria 26. 6. 1943.

Huhu kertoo Amerikan Yhdysvaltain vaatineen, että Suomi ei saisi osallistua sellaisiin sotatoimiin Venäjää vastaan, jotka katkaisevat kuljetuksia Muurmanskista eteenpäin Venäjälle; jos sellaisiin sotatoimiin ryhdyttäisiin, julistaisi Amerikka meille sodan, mutta jos noudattamme sen vaatimusta, luvattiin tulevissa rauhanneuvotteluissa, kun länsivallat ja Venäjä olivat voittaneet sodan, antaa meille tarpeellista tukea. Näin kertoo huhu; kuinka paljon siinä on perää, on syrjäisen ollut mahdotonta saada selville. Sen verran lienee kuitenkin varmaa, että Amerikka sodan julistamisen uhalla on vaatinut meiltä jotakin (tointa tai toimettomuutta) ahdistetun Venäjän hyväksi ja sen yhteydessä luvannut meille jotakin tukea rauhanneuvotteluissa, jos noudattaisimme sen toivomuksia.

Että hallituksemme koettaa säilyttää hyvät suhteet Amerikkaan ja välttää sodan julistusta sen taholta, on tietenkin sinänsä hyvä asia, mutta tuota hyvää ei saa ostaa myönnytyksillä Venäjälle tai muille vihollisille. Nyt väitetään kuitenkin hallituksemme tavalla tai toisella taipuneen Amerikan vaatimuksiin ja tehneen sen „kaiken varalta” huolimatta siitä, että tämä menettely on Saksassa herättänyt sekä huomiota että närkästystä.

Hallituksen kerrotun menettelyn tueksi on esitetty, ettei ole mitään liittosopimusta Suomen ja Saksan välillä, että sotamme on erillinen sota, jonka voimme lopettaa milloin hyvänsä ja niillä ehdoilla, kuin katsomme otollisiksi.

Tuollainen perustelu ei ole oikea. Tosiasia on, että yhdessä Saksan kanssa käymme sotaa bolsheviikki-Venäjää vastaan, yhteinen on päämäärämme, tuon vihollisen voittaminen. Mitään liittosopimusta Saksan ja Suomen välillä ei tosin ole olemassa. Mutta yhdessähän sotasuunnitelma pohjoista rintamaa varten on tehty ja yhteisen sopi-

muksen mukaan sotaa siellä käydään, toinen toistaan auttaen; yhteisin ponnistuksin vihollinen on ajettu maastamme pois ja joukkomme tunkeutuneet kauas Kauko-Karjalaan. Yksin emme olisi tähän pystyneet, ellei Saksa koko sotavoimallaan samalla olisi hyökännyt Venäjää vastaan. Maamme pohjoisinta rajaa puolustavat tänäkin hetkenä saksalaiset joukot. Yhteisen sopimuksen mukaan meidän sotaväellä on määrätty osa pitkää itärintamaa hoidettavanaan sekä puolustusta että hyökkäystä silmällä pitäen. Sen ohessa Saksalla on huomattavia sotajoukkoja Suomen alueella ja meidän maastamme he käyttävät kuljetuksiinsa, kaikki yhteisen sopimuksen mukaan. Tämä kaikki on niin yhteistä sodankäyntiä Venäjää vastaan kuin olla voi, ja se on synnyttänyt kiinteän aseveljeyden saksalaisten ja meidän kesken, joka on meille velvoittavaa. Se velvoittaa meitä pidättäytymästä jokaisesta toiminnasta tai toimettomuudesta Venäjän hyväksi, joka voisi koitua aseveljijemme vahingoksi, tahi edes osaksi hidastuttaa yhteisen päämäärän saavuttamista. Samoin velvoittavat meitä yhteinen sodanpäämäärä ja Saksan tämän päämäärän saavuttamiseksi tekemät suuret uhrit, jotka kuten jo huomautettiin, ovat koituneet meidänkin hyväksi. Erillisestä sodankäynnistä ei siis voi olla puhuttakaan. Yhdessä sotaa on käyty ja yhdessä käydään loppuun — ja voitokkaaseen loppuun saakka. Meidän ei sovi ajatella rintamalta luopumista. Sehän olisi aseveljijemme pettämistä. Ja mitä me sanoisimme ja kuinka meidän kävisi, jos Saksa yht'äkkiä solmisi rauhan Venäjän kanssa ja jättäisi meidät yksin nykyisiin asemeimme Venäjää vastaan!

Hallituksen „kaiken varalta politiikka" perustuu tietysti siihen, että se nykyisissä epävarmoissa ja epävakaisissa oloissa on katsottu maallemme varmimmaksi. Ollaan „gardeerattuja", varmistettuja sekä puolelta että toiselta. Jos Saksa voittaa sodan, voitamme mekin ja saavutamme maamme turvallisuuden ja muut tavoitteemme ikäänkuin itsestään, koska Saksan ja Suomen intressit Venäjään nähden ovat jotenkin samat. Jos taas Saksa häviää sodan, niin Amerikan apu pelastaa meidät. Koetaan siis istuutua kahdelle tuolille.

Mutta eiköhän tässä ole harhalaskelmia niin puoleen kuin toiseenkin. Katsotaanpa ensin sitä vaihtoehtoa, että Saksa voittaa sodan. Onkohan ilman muuta selvää, että silloin itsestään saavutamme tavoitteemme? Niin sotaa käydessä kuin sen hedelmiä korjattaessa on varsin tärkeätä, että keskinäinen luottamus ja hyvä tahto vallitse asekumppanien kesken. Meille ei sen vuoksi ole yhden-tekevää, mitä saksalaiset meistä ajattelevat. Katsovatko he voivansa meihin luottaa rehtinä ja suorina aseveljinä, vai epäilevätkö he, että me vilkuilemme vihollisten puolelle jopa koetamme mielistellä näitä (Amerikka on Saksan vihollinen ja ministeri Fagerholmin mielestä meidän tulisi parantaa suhteemme Amerikkaan ja Englantiin). Rehtiä ja luotettavaa aseveljeä kohdellaan toisella tavalla, sekä autetaan ja tuetaan jo sodan aikana toisella tavalla kuin epäluotettavaa ja viholliseen päin vilkuilevaa. Edellistä kunnioitetaan, mutta jälkimmäisen kunnioittaminen on niin ja näin. Rauhan teossa taas rehdin ja kunnioitetun aseveljen tarpeita ja toiveita otetaan huomioon aivan toisin kuin luikertelevan ja hyvän maineensa alttiiksi panneen. Kuinka meillä näin ollen olisi varaa vaarantaa Saksan luottamusta meihin.

Jos taasen toisen vaihtoehdon mukaan oletetaan, että länsivallat ja Venäjä sanelevat rauhan, niin mitä sitten Amerikan ystävyyydestä voimme toivoa? Tarkastetaanpa ensin näitten valtojen sodan jälkeisiä suunnitelmia. Jokseenkin varmaa lienee, että Englanti on Venäjälle — Stalinin Venäjälle — luvannut suuria alueita ja etuja niin Etelä- kuin Keski- ja Pohjois-Euroopassa. M. m. Baltian maat olisi kokonaan liitettävä Venäjään turvatakseen sen herruutta Itämerellä. Mitä Suomeen tulee, lienee maamme Tunnustettu Venäjän etupiiriin kuuluvaksi. Mikä merkinnee, että Venäjä saa valloittaa Suomen, milloin katsoo sen tarpeelliseksi. Siihen asti olisi kai Moskovan rajaa noudatettava. Kaiken lisäksi lienee Venäjälle suotu oikeus „arrendeerata" eli pyöristää rajansa sen mukaisesti, ettei sen tarvitsisi pelätä hyökkäyksiä muitten valtojen puolelta. Onpa siinä myönnytyksiä jo kerrakseen ja tuo kaikki toisten pienempien maitten kustannuksella. Kun tietää, mitä bolsheviikkien herruus merkitsee, — Baltian

maiden, Romanian ja Puolan kokemukset ovat liiankin tuoreessa muistissa —, täytyy ihmetellä sitä kyynillisyyttä, joka ilmenee noissa suunnitelmissa. Eivätkö nuo maat jo kärsineet kylliksi sillä lyhyellä ajalla, minkä bolsheviikit siellä isännöivät? Tuo hirmuvalta ja kurjuus pitäisi sodan jälkeen uusiutua ja jäädä pysyväiseksi. Amerikan taholta ei taas, — ei ainakaan viralliselta —, ole kuultu mitään vastalauseita noiden kaameitten suunnitelmien johdosta. Rauhanteossa, jossa Englannilla ja Venäjällä myös on sananvaltaa, lienee Amerikan vaikeaa saada muutoksia aikaan noihin lupauksiin, jos se tahtoisikin. Itä-Euroopan maat ovat liian kaukana Amerikasta ja sen etupiiristä ja liian lähellä varsinkin Venäjää, jotta Amerikalla olisi kykyä ja halua vaikuttaa niiden järjestämiseen. Kun Amerikka nielee sellaisen kyynillisyyden kuin äsken vapautuneiden seutujen ja maiden, — m.m. meille maantieteellisesti ja kansantieteellisesti niin läheisen Eestin kansan —, uudelleen luovuttamisen Venäjälle, ei ole uskottavaa, että Amerikka rupeaisi niin suuriin ponnistuksiin, kuin meidän pelastamisemme Venäjän kynsistä kaiken todennäköisyyden mukaan tietäisi. Sinnepäin viittaa jo Amerikan menettely, kun se kevättalvella tänä vuonna kehoitti meitä rauhantekoon. Kun kysyttiin, minkälaisilla ehdoilla rauhaa tarjottiin, neuvottiin vaan kääntymään suoraan Venäjän puoleen. Ei edes tarjouduttu välittäjiksi. Onko luultavaa, että Amerikka vast'edes toimisi pontevammin hyväksemme. Ei suinkaan. Kyllä Amerikan lupaukset tai kuiskaamiset meidän auttamisesta, mitkä ne siten lienevätkin, ovat vain kauniita syöttejä, joilla koetaan sotkea meidän ja Saksan välejä ja saada sodankäyntimme laimeampaa tahtia, siten helpoittaakseen Venäjän asemaa. Yritys istuutua Amerikan tuolille tuottaa meille varmasti vain pettymyksiä ja vahinkoja. Tätä „kaiken varalta politiikkaa” hallituksessa olevat sosialistit arvattavasti hartaasti kannattavat. Sillä heidän mielestä lienee Saksan voitto nykysodassa varsin epämieluisa asia. Ministeri Fagerholmin esitelmä Kuusankoskella helmikuussa tänä vuonna on selvä todistus siitä. Sosialistit tietysti vihaavat kansallissosialismia ja sen kannattajia. Kansallissosialismihan de facto tappoi sosialistien ideologian

(opit luokkataistelusta ja työn orjuudesta). Jos olot Euroopassa sodan jälkeen järjestyvät Saksan voiton perusteella, ei sosialismilla ole mitään tulevaisuutta siellä. Tietysti sosialistit myös toivovat Venäjän luhistuvan ja sodan siis päättyvän johonkin välitilaan, joka jättäisi meidät rauhaan ja soisi heille jälleen toimintamahdollisuuksia. Skandinavian, etenkin Ruotsin olot kangastavat heidän mielessään ihanteina. Mutta niin kardinaali-asiassa, kuin ulkopoliittika on, ei sovi tehdä kompromissia sosialistien kanssa. Esim. sellainen formula concordiae, jossa sanottaisiin, että käymme sotaan kunnes maamme itsenäisyys on turvattu, ei kelpaa. Sillä siihen mahtuu (ja on tahallaan mahdutettu) sellainenkin tulkinta, että tuon turvan voivat meille antaa länsivallatkin, jos vain solmimme erikoisrauhan. Siinä on juuri sitä vilkuilemista vihollisen puolelle, sitä vihollisen mielistelyä, jota täytyy karttaa. Saksa on ainoa tukemme Venäjää vastaan ja sitä tukea emme saa vaarantaa. Jos sota päättyisi länsivaltain ja Venäjän voittoon, olisi se varma perikato meille. Mitään meille suotuisaa välitilaa sosialistien toiveajattelun mukaisesti ei syntyisi. Sillä vaikka Venäjä sodan jälkeen olisikin aivan uuvuksissa, Englanti nostaisi sen niin pian kuin suinkin taas jaloilleen saadakseen tarpeellisen vastapainon Saksaa vastaan. Ja voimistunut Venäjä ei meitä unohdaisi. Siitä voimme olla varmat.

*Kaksi vaihtoehtoa rajojemme järjestämiseksi
tulevan rauhan yhteydessä.*

1. Ensimmäinen sisältäen a) vanhat rajamme Karjalan Kannaksella (myöntäen mahdollisesti joitakin parannuksia" Venäjälle mutta ei Hankoa) ja Laatokasta Petsamoon; b) Länsivaltojen-Englannin ja Amerikan takaus itsenäisyydellemme ja rajoillemme sekä; c) Skandinaavinen puolustusliitto muodossa tahi toisessa.

2. Toinen vaihtoehto: uudet rajat Suomelle siten, että saamme Inkerin ja „kolmen kannaksen rajat" = Kauko-Karjalan.

I: Ensimmäistä vaihtoehtoa puoltavat (ja intohimoisesti haluavat) sosialistit ja ruotsalaisen kansanpuolueen kansanedustajat, harvoja poikkeuksia lukuunottamatta. Kuinka paljon heillä on kannatusta valitsijainsa keskuudessa on epätietoista. (Toivomme, että kannatus on pienempi kuin he uskovat).

Tarkastakaamme mitä seurauksia ensimmäisestä vaihtoehdosta olisi:

Sen kannattajat toivovat, että sen kautta päästäisiin eroon suurvalta-sodasta ja saatn.isiin erikoisrauha, sillä näin kohtuullisia rauhanehtoja voisi ajatella nyt hyväksyttäväksi vastustajiemme puolelta. Tämäntapaisen rauhan mahdollisuuksia pitäisi hallituksemme mitä pikimmin ruveta tunnustelemaan, jotta rauha saataisiin pian, niin kauan kuin suursota vielä on ratkaisematta. Sillä jos rauha meidänkin puolesta siirtyy siksi, kun Saksa on kukistunut, (johon tämän vaihtoehdon kannattajat lujasti uskovat), saamme huonommat ehdot. Pikaista rauhaa nuo eduskuntapiirit toivovat hartaasti siitäkin syystä, että he ovat Saksalle vihamielisiä; soisivat sen häviävän sodan. Samalla he tietysti uskovat, että tuo erikoisrauha riittäisi turvaamaan meitä nyt ja tulevaisuudessa Venäjältä päin uhkaavasta vaarasta.

Katsokaamme ensin tuota turvallisuuspuolta, jättäen muut näkökohdat syrjään.

Vanha rajamme Laatokasta Petsamoon on niin pitkä ja niin vaikeasti linnoitettavissa, että se edelleen jättäisi meidät turvattomuuden tilaan häikäilemätöntä hyökkäystä vastaan. Venäjällä olisi kaikki edut puolellansa hyökätessään kimppuumme. Se voisi rauhassa valmistella hyökkäystä — niinkuin talvisodassa saimme kokea — ja sitten tehdä hyökkäyksen yhtäaikaa pitkin koko pitkää rajaa. Meidän sotajoukkomme taas ovat, jo kansan pienuuden takia, liian harvalukuiset pitempään menestykselliseen puolustukseen.

Mutta entä Länsivaltojen takuu? Se tuskin meitä auttaisi. On muistettava, että sellaista takuuta toisen maan hyväksi ei anneta „in blanko” eli kaikkien hyökkäysten varalta, vaan takuu rajoitetaan siihen, että hyökkäys on aiheeton, että hyökkäyksen alainen maa itse ei ole sitä aiheuttanut, ei sitä „provosoinut”. Tuollaisten takeiden varalta Venäjä kyllä, kun se aikoo hyökätä, järjestää Mainilan tapaisia ilveilyjä, tietenkin paremmin naamioituja, ja syyttää meitä rauhan rikkomisesta. Väittää vain, että pahansuopa naapuri on kuritettava. Meidän vastalauseemme ja selityksemme ei johtane muuhun, kuin että takaajavaltojen puolelta ruvetaan asiaa harkitsemaan ja tutkimaan. Ennenkuin he ovat päässeet selville sodan syistä, voi ryssä jo seisoa Tornionjoella ja silloin kaikki avunanto on turhaa. Muuten on vielä otettava lukuun, että Länsi-valtojen on vaikea meitä auttaa, jos ne sen tahtoisivatkin. He eivät ole Venäjän rajanaapureita; mereltä käsin he eivät voi sitä uhata ja vaikea on marsittaa joukkojansa vieraitten, puolueettomien maiden läpi, jos Länsi-valloilla nyt tämän suursodan jälkeen ensinkään olisi halua mobilisoida sotajoukkonsa toisten avuksi. Länsi-valtojen takuu-tehoo ja heidän apuunsa ei sen vuoksi voi suuriakaan luottaa.

Sitten on vielä jälellä Skandinaavian puolustusliitto. Edellytykset sellaisen aikaansaamiseksi lienevät kuitenkin vähäiset. Norjassa ei kumpikaan puolue ei „Qvislingit” (Saksan ystävät) eikä „Jössingit” (Englantilaismieliset) ole halukkaat yhtymään tuollaiseen liittoon. Qvislingit

tahtovat nojata Saksaan ja Jössingit ovat siksi venäläisystäviä, että heille tuskin sopii liitto, jonka kärki on suunnattu etupäässä Venäjää vastaan. Tanska taas on niin kaukana Venäjästä, että liitto Venäjää vastaan ei sitä kiinnostane. Parasta pysyä hyvissä väleissä tuon suurvallan kanssa, ajattelevat he. Ruotsi yksin tuskin rupeaa liittoon meidän kanssamme. Tunnettuahan on, että Ruotsi suuresti „kunnioittaa” eli „respektoeraa” mahtavaa Venäjää ja on tähän asti karttanut joutumasta pahoihin väleihin, saatikka sotaan Venäjän kanssa. (Siitä on vapaussoitamme 1918 sekä talvisotamme vv. 1939—40 hyviä esimerkkejä puhumattakaan nykyisestä sodasta). Pahoin on pelättävissä, että Skandinaavian puolustusliittoa ei saada valmiiksi, saati tehokkaasti toimivaksi siihen hätään, kun Venäjä uudelleen hyökkää päällemme, mikä tuskin lykkytty kauemmaksi, kuin että Venäjä jonkun verran toipuu tässä sodassa saamistaan vaurioista, kaikki tietysti edellyttäen, että Stalin ja bolshevismi selviävät sodasta voittajina. Turvallisuus-puolen tarkastamisen tulos on siis seuraava: suhteessamme Venäjään on parasta luottaa ainoastaan itseemme eikä toivoa suuria vieraasta avusta.

Mutta ottaaksemme huomioon muitakin näkökohtia, täytynee meidän myöntää, että tuosta pikaisesta eli erikoisrauhasta olisi suoranaista vahinkoa meille. Mehän käymme sota Neuvosto-Venäjää vastaan; elintärkeätä meille on, että Neuvosto-Venäjä kukistuu tähän sotaan. Ellei niin tapahdu, uhkaa perikato koko kansaamme ainakin niin pian kuin Venäjä on siksi voimistunut, että taas hyökkää päällemme. Jos me nyt lopettaisimme sodan, auttaisimme sen kautta Venäjää ja vahvistaisimme sen asemaa. Samalla tietysti vahingoittaisimme Saksaa ja vaikeuttaisimme sen mahdollisuuksia nujertaa Venäjää. Toimisimme siis aivan vastoin omaa etuamme. Neuvot ja hukkuttelut erikoisrauhan solmimiseen ovat ilmeisesti tulleet ulkoapäin; ne ovat Englannin (ja Ruotsin) sotapropaganda. Mutta siinä ei suinkaan ole pidetty silmällä meidän parastamme vaan päinvastoin vihollisemme. Vahinkoa tuottaisi meille sekin, että erikoisrauhaa solmiessamme meidän täytyisi luopua siitä laajasta alasta Kauko-Karjalaa, joka jo on hallussamme ja jonka hyväksi olemme

tehneet paljon työtä (rakentaneet teitä, kunnostaneet viljelyksiä, perustaneet kouluja y.m.).

Sitäpaitsi on muistettava, että erikoisrauhan tehtyämme olisimme samalla menettäneet mahdollisuuden saada vastedes parempia rauhanehtoja m.m. turvallisempia rajoja. Kun on sangen mahdollista, että Venäjä tähän sotaan sortuu — ja siihen minä varmasti uskon — avautuneelle meille tilaisuus siirtää rajamme riittävän paljon itäänpäin.

Lopuksi vielä huomautus. Mikä häpeä se olisi meille kesken sotaa jättää saksalaiset — aseveljemme tässä sodassa Venäjää vastaan — yksin jatkamaan taistelua jonka voittaminen meille on yhtä tärkeätä kuin konsanaan saksalaisille. Ja tämän tekisimme siitä huolimatta, että saamme kiittää saksalaisia Moskovan rauhassa luovutettujen alueitten takaisin voittamisesta. Yksin emme olisi tähän voittoisaan tulokseen pääseet. Ellei Saksa kesällä 1941 olisi koko voimallaan hyökännyt Venäjää vastaan, emme mekään olisi pystyneet karkoittamaan venäläisiä luovutetuilta alueilta.

Ensimmäistä vaihtoehtoa rajaimme järjestämiseksi ja siihen liittyvää erikoisrauhan solmimista koskeva tarkastus päättyy siis siihen, ettei tuo raja tuo meille toivottua ja tarpeellista turvallisuutta ja että erikoisrauha nykyhetkellä olisi meille vahingollinen ja tuottaisi meille häpeää.

2. Tarkastakaamme nyt toista vaihtoehtoa rajaimme järjestämiseksi (Inkeri ja „kolmen kannaksen raja”).

Tässä huomaamme heti, että tämäntapainen raja tuottaisi meille erityisiä ja suuria strategisia etuja — eikä ainoastaan meille vaan koko Pohjolle. Inkerin joutuminen meille (Pietarin kaupunkeineen) tietäisi Venäjän sulkemista pois koko Itämeren alueelta. Itämeri lahtineen jäisi sitä ympäröivien maitten haltuun ja näitten maitten kesken ei olisi mitään jännitystä meren käyttöön nähden. Venäjä, tuo ikuinen Pohjolan vaara, olisi tungettu syrjään ja sen laivasto ei pääsisi naapureita uhkaamaan. Itämeren huoltaminen ja puolustaminen tulisi sen rantamaille paljon huokeammaksi. Täällä saavutettaisiin todellinen menrauha.

Inkerin rajojen puolustaminen maalta käsin ei vaatisi sanottavasti enemmän linnoittamista kuin nykyinen Karjalan kannas ja sen linnoitusvyöhyke liittyisi yhtenä renkaana „kolmen kanaksen rajan” linnoituksiin. Tämä viimeksi mainittu raja toisi meille suurimman strategisen edun. Se on pituudeltaan vain noin kolmannes rajasta Laatokka-Petsamo ja sen linnoittaminen olisi sitä mukaa paljon helpompi ja huokeampi. Samalla tämä raja tarjoisi rintamallemme lisää syvyyttä vieläpä huomattavasti. Kuinka tärkeä meille puolustuslinjan syvyys on, sen osoitti meille talvisotamme, (strategisen syvyyden puutteessa Baltian maitten hallitukset v. 1939 taipuivat Venäjän uhkavaatimuksiin).

Strategisten etujen ohella tämä toinen vaihtoehto tarjoaa huomattavia poliittisia ja taloudellisia etuja. Poliittisena etuna olisi merkittävä, että täten olisi pantu vahva salku Venäjän pyrkimyksille laajentaa valtaansa länteen päin, Atlantin merelle. Tätä salkua Venäjän olisi paljon vaikeampi murtaa kuin nykyisiä rajoja. Tästä olisi hyötyä koko Pohjolle, jopa Englannin merivallekin. Taloudellinen hyöty Suomelle näistä rajoista olisi aivan ilmeinen. Varsinkin Kauko-Karjala tarjoisi meille uusia mahdollisuuksia sekä maatalouden että metsätalouden alalla; vuoriteollisuuttakin voisimme tuntuvasti kehittää. Tunnettua on että esim. Aunuksen läänissä maa-ala on erittäin viljavaa (savensekaista hiesua, jossa myös on merkeä). Sen suuret, viljavat lakeudet pistävät heti silmiin maakunnan läpi matkustettaessa. Suomi voisi ehkä tulla sangen pian omavaraiseksi leipäviljaan nähden, kun saisimme nämä seudut oikeaan viljelykseen. Metsätaloudellemme ja siihen liittyville teollisuushaaroille tuottaisivat Kauko-Karjalan runsaat metsä- ja vesivoimavarat suurta lisää. Ja vuoriteollisuudessa jo yksin Hiipinän apatiittikaivokset antaisivat meille haluttua vientitavaraa, puhumattakaan fosfaatin kotimaisesta käytöstä.

Epäilemättä siis tämä toisen vaihtoehdon raja tuottaisi meille suurenmoisia etuja niin strategisesti kuin poliittisesti ja taloudellisesti. Samalla se vahvistaisi koko Pohjolan asemaa idän uhkaa vastaan. Olisi luotu

edellytykset vahvalle Pohjolle, joka pystyisi turvaamaan rauhan Pohjois-Euroopalle ja siten lisäisi koko Euroopan turvallisuutta.

Kuitenkin on maassamme piirejä jotka suhtautuvat kylmästi jopa arvostelevasti ja kielteisesti suunnitelmiin, jotka tähtäävät tämän toisen vaihtoehto-ajan toteuttamista. Ne ovat samat piirit, jotka ajavat erikoisrauhan ja ensimmäisen vaihtoehdon rajaa: ruotsalaiset ja sosialistit. Niinpä 33:n henkilön adressi Tasavallan Presidentille aivan selvästi vieroksuu kaikkea rajaimme siirtämistä itäänpäin. (Sanoihan ministeri Väinö Tanner syksyllä 1941 palatessaan ulkomailta, ettei Suomi tulisi ottamaan mitään maa-alueita entisten lisäksi, vaan tyytyisi vanhoihin rajoihin). Mielipiteet Ruotsissa, niin viralliset kuin muut, ovat myös aivan kelteisellä kannalla tähän kysymykseen.

Mikähän on syynä tähän ilmiöön? Kun mitään julkista keskustelua asian puolesta tahi sitä vastaan ei ole ollut, on vaikea varmuudella vastata tähän. Mutta luultavaa on, että Kauko-Karjalan ja Inkerin tavoittelua pidetään seikkailupolitiikkana, jolla ei ole asiallista pohjaa, koska pieni Suomi on varsin voimaton mahtavaa Venäjää vastaan. Vain satunnaiset konjunktuurit eli suhdanteet saattaisivat hetkeksi luoda suotuisan tilaisuuden, jossa tämä seikkailu olisi toteutettavissa, mutta kun nuo suotuisat konjunktuurit olisivat ohi, koittaisi koston hetki ja koko seikkailu raukeaisi kuin saippuakupla. Tästä voisi koitua muitakin ikäviä seurauksia Suomelle ja mainingit voisivat ulottua Ruotsiin saakka.

Suomen ruotsalaisiin (oikeammin heidän poliittisiin johtajiinsa) saattaa myös vaikuttaa se tunnelma, että ruotsalainen kansanainees jäisi vielä pienemmäksi vähemmistöksi kuin nykyään, jos Suomeen liitettäisiin niin suuret alueet kuin Kauko-Karjala ja Inkeri. Ruotsalaisen kansanaineesksen asema kävisi silloin vielä epävarmemmaksi ja heikommaksi. Vaara olisi tarjolla, että se hukkuisi suomalaiseseen enemmistöön. Sosialistijohtajat taas ovat perusajatuksiltaan enemmän kansainvälisiä kuin kansallisia. Kansainvälinen köyhälistö merkitsee heille enemmän kuin oman kansan kokonaisuus. Tästä kai johtuu, että he eivät jaksa käsittää, mikä merkitys kansamme ole-

massaololle ja sen tulevaisuudelle olisi tuon uuden rajan toteuttaminen.

Syitä Ruotsin mielipiteen kielteisyyteen on vaikeampi arvata — Kuulee sanottavan, että Ruotsissa pelätään Suomen liikaa voimistumista ja vaurastumista. Suomesta tulisi muka liian voimakas ja hyvinvoipa valtio, joka saattaisi Ruotsin varjoon. Nythän ainoastaan Ruotsi on Pohjolan valtioista verraten suuri ja varakas. Ruotsi on koko Skandinaavian sydän ja perusta, jonka vaikutus ulottuu yli kaikkien muiden Skandinaavian maiden. Voimistuneesta Suomesta tulisi Ruotsille tässä kohdin kilpailija, joka voisi horjuttaa sen johtoasemaa. Onko tämän tapaisissa ajatuksissa perää, on vaikea sanoa. Ehkä vain „kunnioitus" eli „respekti" Venäjää kohtaan tässä määrää Ruotsin kannan. Tosiasiaksi jää, että yleinen mielipide Ruotsissa ei ensinkään kannata Suomen laajentumispyrkimyksiä.

Katsokaamme nyt, minkä arvon voimme antaa noille „huolestuneille muistutuksille", joita edellä on esitetty. Mitä ensinnäkin tulee siihen, että Inkerin ja Kauko-Karjalan tavoittelemisen olisi seikkailupolitiikkaa, on huomattava, ettei siinä ole seikkailua senkään vertaa, kuin aikoinaan Suomen julistaminen itsenäiseksi valtioksi oli. Silloinkin kovasti varoitettiin moisesta uhkarohkeudesta. Valtio mahti Venäjällä oli tosin sillä haavaa herpaantunut, vallitsi vallankumous, joka kuitenkin ei pystynyt ylläpitämään järjestystä eikä yleensä valtion arvovaltaa. Mutta maamme oli silloin kauttaaltaan Venäjän sotaväen miehittämä eikä meillä ollut mitään voimakeinoja, ei edes poliisia, käytettävänä maan vapauttamiseksi. Peloiteltiin sillä, että kun vallankumous päättyy ja valtiovalta taas vahvistuu, niin kyllä Suomen itsenäisyydestä tehdään pikainen loppu ja samalla menetämme sen varsin kalisarvoisen autonomian, mistä olimme jo vuosisadan ajan saaneet nauttia. Mutta pahoista ennusteluista huolimatta saavutimme tavoitteemme. Asiamme oli oikea, sillä Venäjän tsaarit olivat keisarianansa rikkoen menettäneet vaatimuksensa Suomen herruuteen ja asiamme oli kypsä, kun tsaarivalta kukistui. Saimme kyllä ponnistella voimiamme äärimmillen, mutta vapaus saavutettiin ja turvattiin.

Lisämaata idästä vaatiessamme on huomattava, että Venäjä on menettänyt kaikki oikeutensa näihin maihin, kun se on rikkonut niitten asukkaille juhlallisesti antamia lupauksia helpotuksista niitten valtiollisiin oloihin sekä sortanut ja rääkännyt noita asukkaita mitä pahimmin, pyrkien samalla koko suomensukuisen väestön hävittämiseen. Näitten maitten asukkailla on täysi oikeus päästä irti Venäjästä, ja meillä on täysi oikeus, jopa velvollisuus, heitä siinä auttaa. Sen ohessa meillä täytyy olla oikeus varmistaa rajamme niin petollista ja häikäilemätöntä naapurua vastaan, kuin miksi Venäjä on kautta aikojen ja varsinkin nykyään osoittautunut. Oikeus on tässä puolellamme; jos Venäjän mahti herpaantuu niin paljon, että voimme nuo itäiset maakunnat vapauttaa, niin on se tehtävä, se on oikeutemme ja se on velvollisuutemme. Nyt meillä on kättä pitempää, jolla voimme viedä oikeuden voittoon. (Vaistomaisesti Suomen kansa on tämän myös tajunnut, sillä kun saimme Laatokan ja Äänisjärven kannaksen maita haltuumme, ryhdyimme heti niitten oloja kohottamaan ja parantamaan aivan kuin ne jo olisi liitetty Suomeen. Pääkaupungin nimikin muutettiin Äänislinnaksi).

Entä tulevaisuudessa vahvistuvan Venäjän kosto ja takaisinvalloitus-mahdollisuudet? Jos Venäjällä nyt jo karvain silmin katsotaan Suomea, se kun myös luetaan „irredentaksi” eli palauttamattomaksi osaksi, niin kuinka paljon voimakkaammin Venäjä tulee reagoimaan, kun siltä viedään nämäkin alueet? Siihen vastaamme, että Suomi on se osa kadotettua Venäjää, jota Venäjän vallanpitäjät aina ovat kiihkeimmin halunneet takaisin. Suomi on jo nykyisessäkin koossa ja nykyoloissa niin himottu „irredenta”, ettei asemamme siinä suhteessa pahene, jos alueemme laajenee, eikä parane, jos se supistuu. Aina Venäjän pyyteet maamme takaisin valloittamiseksi tulevat olemaan yhtä kiihkeitä. Se lisä, minkä Inkeri ja Kauko-Karjala toisivat maamme koolle, tuskin voisi enentää Venäjän kiihkoa saada Suomi jälleen valtansa alle. Mutta eräässä suhteessa Kauko-Karjala ja Inkeri päinvastoin vahvistaisivat Suomen asemaa. Uudet rajat voisimme paljon paremmin linnoittaa ja varustaa sekä niiden turvissa

paljon suuremmalla menestyksellä puolustautua Venäjää vastaan, ettei tuo vainolainen niinkään pian ja niinkään helposti ryhtyisi hyökkäykseen meitä vastaan. Sillä kuta heikommat rajat ja varusteet meillä on Venäjää vastaan, sitä pikemmin on hyökkäys idästä odotettavissa. Ajatelkaamme vain Moskovan rauhan rajaa. Sehän oli vain valmiste seuraavaan hyökkäykseen, Kauko-Karjalan ja Inkerin rajat suojaisivat meitä varmasti paljon paremmin Venäjää vastaan kuin nykyinen Laatokan-Petsamon ja Karjalan kannaksen raja. Jos kerran olosuhteet kehittyvät niin suotuisiksi, että voimme yhdistää Inkerin ja Kauko-Karjalan Suomeen, olisi kevytmielistä jättää tämä yhdistäminen tekemättä.

Meidän ruotsalaisten samoin kuin sosialistien tunnelmista ei ole paljon sanottavaa. Kumpaisetkaan eivät tajua, minkä suurenmoisen taloudellisen nousun ja minkä tunnutuvan turvallisuuden Kauko-Karjalan ja Inkerin liittäminen Suomeen tuottaisi. Hedelmät yleisestä taloudellisesta noususta samoin kuin suuremmasta turvallisuudesta tulevat kyllä koko kansan ja kaikkien kansankerrosten, siis myös ruotsalaisten ja sosialistien hyväksi yhtä hyvin kuin taloudellinen taantumus ja poliittinen turvattomuus kohtaavat raskaasti koko kansaa (Ajateltakoon vain tässä, miten Karjalan evakuoiminen v. 1940 tuotti vaikeuksia, kärsimyksiä ja menoja kaikille kansankerroksille.)

Riikin ruotsalaisten mielipiteisiin tässä ei kannata kosketella, semminkin kun syyt heidän kielteiseen asenteeseensa eivät ole riittävän tunnetut meille.

Luumäellä 20 p. syyskuuta 1943.

P. E. Svinhufvud.

Peräkaneetti.

Julistuksessa, joka Moskovan konferenssin päätöksistä> annettiin, on yksi kohta sitä laatua, että kertojat ja huomiotsijat tuskin siihen ovat ilenneet kajota. Julistuksen viimeinen kohta koskee nimittäin sotarikollisten rankaisemista. Lähtien siitä, että varsinkin saksalaiset ovat muka sodan kestäessä syyllistyneet kaikenlaisiin julmuuksiin niin sotaa käydessä kuin miehittämillään alueilla, selitetään, että näitä sotarikollisia tullaan, rauhaan kerran päästyä, ankarasti rankaisemaan. Ja parhaiten siten, että heidät passitetaan niihin paikkakuntiin, jossa ovat rikoksensa tehneet, jotta siellä joutuisivat sikäläisten tuomioistuinten tuomittaviksi. Tämä ei kuitenkaan koskisi kaikkein suurimpia sotarikoksia, sillä niitten rankaisemisesta pitäisi pääjohto kyllä itse huolen.

Viittaus saksalaisten muka harjoittamiin julmuuksiin tuntuu oudolta. Sodan kulkua seuratessa yleisö ei suinkaan ole tullut siihen käsitykseen, että saksalainen sotamies tahi sotapäällystä olisivat julmuuksia harjoittaneet. Päinvastoin on näyttänyt siltä, kuin saksalaiset olisivat koettaneet noudattaa inhimillisyyden ja humanisuuden lakeja mikäli sodassa ja sodankäynnissä vain on ollut mahdollista. (Vrt. tähän englantilaisten ja amerikkalaisten terrorilentohyökkäykset siviiliväestöä vastaan). Ainoastaan muutamista miehitetyistä maista on kuulunut Englannin sotapropagandan kautta suuresti liioiteltuja valitushuutoja rankaisemisista ja teloituksista, jotka ovat kohdistuneet sabotaashi- ym. tihutöiden harjoittajiin. Mutta näitten pahantöitten harjoittajain oma syyhän heidän rangaistuksensa on. Voidakseen ylläpitää järjestystä miehittämillään alueilla, saksalaisten on täytynyt käyttää pakkokeinoja niitä vastaan, jotka ovat koettaneet vahingoittaa uusia isäntiä. Pakolaishallitukset yleensä ovat selittäneet olevansa edelleen sodassa Saksan kanssa

ja näitten hallitusten kannattajat ovat sen mukaisesti katsooneet asiakseen koettaa vahingoittaa miehitysväkeä kykynsä mukaan. Mutta saksalaisten repressaalit eivät ole „rikoksia" ja „julmuuksia" sen enempää kuin iskut ja hyökkäykset varsinaisessa sodassa. Joka sabotaashi-töihin ryhtyy, syyttäköön itseään seurauksista. Saksalaisten julmuuksista ei tässä kohden voi olla puhuttakaan. Mutta ne, joitten rikollisuudesta ja julmuuksista sodan kestäessä ei ole mitään epäilystä, ovat bolsheviikit. — Ne ne ovat harjoittaneet julmuuksia mitä kauheinta laatua pitkin koko sotaa. Voimme jättää omat kokemuksemme syrjään. Riittää todistuksia muualta. Esim. Baltian maiden kohtalo. Ensimmäin bolsheviikit tekivät „ystävyysspuolustusliitot" näiden valtioiden kanssa, jotta sillä keinoin saivat miehitysjoukkonsa niihin sijoitetuksi. Sitten sopivan ajan tullen paljastivat petoksensa ja panivat sotaväkinsä avulla kaikissa näissä maissa toimeen „punaisen vallankumouksen". Tämä merkitsi sitä, että nämä maat joutuivat täydelleen bolsheviikkiterrorin alaiseksi. Asukkailta riistettiin heidän omaisuutensa ja kansan parempiin kerroksiin, sen sivistyneistöön ja muuten varakkaampaan osaan kohdistettiin julma vaino. Joko he suorastaan murhattiin (kaivoista ja kellareista heidän ruumiinsa sitten löydettiin) tahi vangittiin ja vietiin pakkotöihin sisä-Venäjälle tahi Siperiaan. Ainoastaan Viron pienestä kansasta (kaikkiaan n. 1,2 milj. henkeä) tuhottiin tällä neuvoin n. 60.000 ihmistä. Ja samaan suuntaan toisissa Baltian maissa. Saksalaisten voitokas väliintulo kesällä 1941 pelasti Balticumin täydelliseltä tuholta.

Entä sitten bolsheviikkien menettely Puolassa ja Romaniassa, ym. itäisillä seuduilla. Katynin ja Vinnitsan joukkohaudat puhuvat kaameata kieltään. Tuhansia sotavankeja ja syyttömiä ihmisiä raa'asti murhattu. Eikä ole luultavaa, että bolsheviikit muualla vierailta mailla liikkueissaan kohtelivat kansaa „silkkihansikkaat" kädessä. Mitä julminta terroria he harjoittavat kaikkialla.

Mutta näistä sotarikollisista ei Moskovon julistuksessa mainita mitään. Päinvastoin he kuuluvat voittajien joukkoon ja ovat siten osaltaan mukana muita rankaisemassa. (Sillä pyövelin ammattiin he hyvin pystyvät). Mistään

heidän syllisyydestään ei ole puhettakaan, päinvastoin heidät esitetään puhtaina kuin pulmuset. Mutta kuinka on mahdollista, että tosiasioita näin vääristellään? Kuinka herrat Anthony Eden ja Cordell Hull voivat merkitä nimensä tällaiseen esitykseen? Kyllä teeskentely ja teko-pyhyys jo on mennyt pitkälle. Irvokkuus on niin suuri että „hevosetkin sille nauravat”.

Helsingissä 12 p. marrask. 1943.

P. E. Svinhufvud.

Pro   Baltico
(*Baltian   puolesta*)

Virallisissa selonteoissa Moskovan konferenssin päätöksistä ei mainita mitään Suomesta eikä Baltian maista (Viro, Latvia ja Liettua) yhtävähän kuin Venäjän tulevista rajoista Puolaa ja Romaniaa vastaan. Tämä seikka on tietysti herättänyt pettymystä ja huolta miltei kaikkialla. Sillä yleisesti tulkitaan asia siten, että Venäjä konferenssissa on saanut vaatimuksensa hyväksytyksi. Paremmallekin tulokinnalle on eräillä tahoilla, varsinkin läntisessä naapurimaassamme, koitettu löytää perusteita. Mutta sellaisiin

oljenkorsiin meidän ei kannata luottaa. Sitä paitsi Stalin nyt konferenssin jälkeen on puheissaan varsin avomielisesti ilmoittanut kantansa. Sen mukaisesti Venäjällä kesällä v. 1941, kun Saksan ja Venäjän sota alkoi, oli hallussaan nuo kolme Baltian maata, jotka siihen oli virallisesti liitetty. Suomea ja Romaniaa vastaan taas Venäjällä oli varsin edulliset rajat, (meidän kohdalta n. s. Moskovan rauhan rajat). Jos ja kun Venäjä sodan päätyttyä tietysti on voittajien puolella, vieläpä kantanut raskaimman taakan sodan käynnissä, niin onpa aivan luonnollista, sanoo Stalin, että rauhanteossa Venäjälle tunnustettaisiin sen rauhanaikaiset rajat ja oikeudenmukaisuus kai vaatisi, että sille annettaisiin maata lisää m. m. rajojensa turvaamiseksi. Tämä Stalinin puhe meille riittää. Se selvittää meille, mitä meillä samoin kuin Baltian mailla on idästä päin odotettavissa, ja että apua „länneistä” (= Englannista ja Amerikasta) ei ole saatavissa. Tästä olemme jo tehneet johtopäätöksemme. Antautua ryssien armoille emme voi yhtävähän kuin uudelleen hyväksyä Moskovan rajaa. Se tietäisi meille kuolemaa. Meidän täytyy taistella viimeiseen saakka bolsheviikkeja vastaan. Se on taistelua elämästä ja kuolemasta. Mutta tällä kertaa emme taistele yksin. Uljas Saksan kansa on rinnallamme. Sekin taistelee elämästä ja kuolemasta. Sa-

moin kuin meidän täytyy myös Baltian maiden viimeiseen saakka taistella ryssä vastaan Saksan rinnalla, muuten hekin ovat tuhon omia.

Suuret länsivallat Amerikka ja Englanti katsovat, että he ynnä Venäjä jo ovat voittaneet tahi ainakin „melkein” voittaneet sodan, jonka pikaista ja varmaa loppumista he odottavat. Senvuoksi he nyt jo keskustelevat ja neuvottelevat yhtä paljon sodan jälkeisistä asioista kun itse sodasta. He hahmoittelevat jo, minkälaiseksi maailma heidän voittonsa jälkeen muodostuu ja miettivät miten he silloin parhaiten voivat järjestää asiat omien intressiensä mukaisesti. Stalinin puheesta päättäen on siis ratkaistu asia, että ainakin Baltian maat liitetään uudelleen Venäjään.

Tämä on toista kuin mitä n. s. Atlantin julistuksessa toivotettiin ja virren veisuulla vahvistettiin. Siinä pienille kansoille luvattiin vapautta ja itsenäisyyttä; tulevasta rauhasta piti tulla täysin oikeudenmukainen, sorto häviäisi maan päältä.

Kysytään, kuinka on mahdollista, että sivistyneiden länsimaiden sivistyneet valtiomiehet voivat kylmästi suostua siihen, että pienet, syyttömät kansat syöstään tällaiseen julmaan onnettomuuteen kuin Baltian maitten liittäminen Venäjään tietäisi? Eiköhän siihen pohjimmiltaan ole syynä se kyynillisuus, se kaikista oikeus- ja humanisuusnäkökohdista piittaamattomuus, joka valtiotekojärvä arvesteltaessa ilmenee englantilaisessa sanonnassa „right or wrong my country” (= oikein tahi väärin, samantekevää kun vaan tekoni on isänmaalleni hyödyksi). Tämä on Mefiston tai Belseubin moraalia. Oikeudenmukaisuutta ei muka tarvitse noudattaa valtioteoissa, vaan niissä voi sallia kaikeista vääryyttä ja kehnoutta, kun teko vaan koituu isänmaan hyväksi, isänmaalle koitua hyötyä tasoittaa ja hyvittää vääryyden. Tältä aatepohjalta ovatkin syntyneet sellaiset vaatimukset, kuin että pienten kansojen pitää oppia elämään sovussa suurten naapuriensa vieressä; he eivät saa vaarantaa suurten elintilaa j.n.e. kuten Englannin ja Amerikan lehdissä toisinaan esitetään. Asia on kaikesti ollut niin, että Moskovan konferenssissa Venäjä on tiukasti pitänyt kiinni vaatimuksistaan saada entiset maansa takaisin, jos sen kerran täydellä voimalla pitää

jatkaa sotaa. Ja kun länsivaltain edustajat hyvin ymmärsivät, että ilman Venäjän mitä tehokkainta sodankäynnin jatkamista voittoa ei voida ajatellakaan, niin täytyi heidän suostua siihen raskaaseen uhriin isänmaan alttarille, minkä Venäjän vaatimusten hyväksyminen tietää. Suuren poliittisen tavoitteen saavuttamiseksi täytyi siis uhrata muutamain pienten kansojen onni. Mutta tavoitteen suuruus, loistava voitto, olisi kyllä riittävä omantunnon laastari voittajille.

Voisi siis sattua niin, että samaan aikaan, kuin bolsheviikkien terrori alkaa Baltian maissa, silloin kun siellä ihmisiä murhataan ja syöstään joukkohautoihin, kun toisia raastetaan vankeuteen tahi työleireille ja maa ryöstetään puhtaaksi, Englannin ja Amerikan kirkoissa veisataan „Te deum” suuren voiton johdosta.

Mutta meidän sisimmässä nousee voimakas ääni, joka sanoo: niin ei voi, ei saa tapahtua; vielä löytyy maailmassa oikeuden ja inhimillisyyden puolustajia. Baltian maita ei luovuteta Venäjän kynsiin.

Helsinki, 16 p. marrask. 1943.

P. E. Svinhufvud.

*Suomi kansainvälisen propagandan
ristitulella.*

Suomalaisen on mahdotonta enää jatkuvasti sivusta toimetonna katsella sitä kansainvälisten vihollisvoimain propagandataistelua isänmaatamme vastaan, jota yhä kiihtyvällä vauhdilla ja yhä julkisemmin, ilman vapaan kansalaistoiminnan riittäviä vastatoimenpiteitä harjoitetaan kansamme ja varsinkin sen sivistyneistön sekä sen liike-elämää johtavien miesten keskuudessa. Tämä ei voi enää ilman vaaraa kansalliselle olemassaolollemme jatkua.

Suomen kansan ja varsinkin sen valtiollista ja taloudellista elämää johtavan sivistyneistön on selvitettävä itselleen, mitä suomalainen kansallishenki meiltä nyt vaatii.

Suomalaisen politiikan on ratkaisevasti noudatettava J. W. Snellmannin yli 100 vuotta sitten viitoittamaa kansallista suuntaa. Sen mukaisesti on valtakunnan kansalaisten ja kaikkien viranomaisten päätöksien oltava sellaisia, kuin Suomen kansan etu ja menestys vaatii ja on kansakunnan etu tinkimättä asetettava sekä ryhmien että yksityisten edun edelle. Kansainväliset vihollisvoimat hyökkäävät meitä vastaan kahdella rintamalla, kansainvälinen suur-kapitalismi ja sen etunenässä Englanti lännestä sekä kansainvälinen marxilaisuus, sen etunenässä Moskova idästä.

Kansainvälinen suur-kapitalismi.

Jo kauan on meilläkin puhuttu trusteeista, kansainvälisestä suur-kapitalismista, raha-vallasta ja suur-pääomista. Kun pää-omia rikkaissa maissa kokoontuu yksin käsiin niin paljon, että niitä ei enää voida sijoittaa yhteen eikä kahteenkaan maahan, aletaan niitä sijoittaa maailman kaikkiin maihin. Ensiksi lainoihin, sitten teollisuusyrityksiin, kaivoksiin, jopa maa-omaisuuteenkin. Sitä myöten

kuin jossakin maassa näin tapahtuu, syntyy etuja, joita kansainvälinen suur-pääoma rupeaa valvomaan sen maan lainsäädännössä, mihin se on pääomia sijoittanut tai aikoo sijoittaa. Näin kansainvälinen suur-kapitaali pyrkii vaikuttamaan kansallisvaltioiden valtiota johtaviin viranomaisiin, politiikan miehiin, kansanedustajiin ja sanomalehdistöön. Ja muita keinoja päästä vaikuttamaan näihin ei ole kuin propaganda, ulkopoliittinen tai taloudellinen painostus tai sota. Propagandaa varten tarvitaan propagandantekijöitä, näitä palkataan joko rahalla, tai antamalla ymmärtää, että tehtyä palvelusta seuraa vastapalvelus.

Tällä tavoin nykyinen politiikko saatetaan kiusaukseen päättelemään näin: Minullekin on edullista rakentaa hyviä suhteita, sillä jos isänmaalleni käy huonosti, saan varatuksi itselleni turvapaikan Atlantin takana. Sensijaan, että hänen olisi varustauduttava taistelemaan kuolemaan saakka vartiopaikallaan, seisomaan komentosillallaan silloinkin, kuin laiva on kaikkein suurimmassa vaarassa, alkaa hän ajatella: *ubi bene ibi patria*, missä hyvä, siellä isänmaa. Agaton Meurman kertoo, että suomalainen toisinto tästä latinalaisesta lauseesta kuuluu: *ubi patria, ibi bene*, missä isänmaa, siellä on hyvä. Ja tiukassa paikassa suomalainen seisoo paikallaan. Runeberg sanoo Suomen kansasta näin, eikä tämä ole tyhjää puhetta: „Ma näin sen verta vuotavan näin voittavan, näin kaatuvan, en pettäjäätä: Mailla käy karttamilla auringon viel' urho hyinen taistohon, ei horju, vaikka vailla kotoa, toivoa jo on”.

Suuressa ahdingossaan 100 vuotta sitten ei Snellman halunnut jättää isänmaataan ja hakea professorin virkaa Lundissa tai Upsalassa, vaan meni koulurehtoriksi Kuopioon. Täältä Helsinkiin palattuaan hän oli, kuten Th. Rein sanoo, koditon „niin kuin taivaan linnut” siksi kunnes pääsi apulaiseksi helsinkiläiseen kaupapakonttoriin. Sillä hän ei taloudellisessa ahdingossaan tahtonut vastaanottaa hänellä tarjottua hyvin palkattua Suomen Virallisen lehden päätoimittajan tointa Helsingissä, sillä jos hän olisi sen tehnyt, olisi hän, kuten hän itse sanoi, moraalisesti kuollut, koska hän sen kautta olisi kieltänyt sen

työn, minkä hän oli „Saimassa" ja muussa kirjallisessa toiminnassaan isänmaansa hyväksi tehnyt.

Mutta Snellman olikin kansallisesti herännyt.

Kansan johtajat, jotka etukäteen tekevät laskelmia omaksi hyväkseen kansansa tuhoutumisen varalta, ja antavat näiden laskelmien vaikuttaa päätöksiinsä valtion asioita ratkaistaessa ja tekevät siinä mielessä palveluksia, menettelevät isänmaataan kohtaan edesvastuuttomasti. Sillä kansa ei voi paeta. Se jää tuhon omaksi. Ruotsi ei ole koko kansalle mikään turvapaikka Moskovan tuhotulvan vyöryessä Atlantille. Paikkaliput lentokoneissa Atlantin yli ovat, — jos ovat — varattuja korkeintaan vain jollekin tuhotulvan alta maasta pakenevalle ministerille ja hänen perheelleen.

Terve kansallinen vaisto sanoo nyt näin:

En voi paeta, koska koko kansa ei voi sitä tehdä. Viipurin läänin asukkaat saattoivat siirtyä Suomeen, mutta me emme voi vaeltaa Ruotsiin; eikä se sitäpaitsi meitä yhtään auttaisi, sillä ryssä tulisi perässä ja olisi tullut helposti Atlantille ja Juutinraumalle jo v. 1940, jos armeijamme olisi sortunut, ja tulee vieläkin, ellei Suomi ja Saksa taistele.

Ja ryssästä olisi muuten jo v. 1940 pian tullut Englannin liittolainen, sillä muuta ei Stalinin olisi tarvinnut tehdä, kuin valloittaa Suomi ja miehittää Ruotsi ja Norja, kun Englanti olisi tunnustanut hänet Suomen ja Skandinaavian isännäksi. Sen me ymmärrämme nyt varmasti, kun olemme nähneet, miten Englanti on suhtautunut Katynin tapaukseen ja Moskovan konferenssin päätöksiin.

Siihen ei tarvita mitään erityistä kirjasivistystä. Jokainen suomalainen, olkoon hän oppinut tai oppimaton, olkoon hänen äidinkieltensä suomi tai ruotsi, tai olkoon hän mitä säätyä tahansa, joka ei tätä ymmärrä, on umpisokea, tai sitten hän sitä ei tahdokaan ymmärtää.

Kaikki meidän rintamillamme taistelevat soturit, olkootpa he työmiehiä tai talonpoikia, virkamiehiä tai liikemiehiä, ovat tämän vuodesta 1939 alkaen käsittäneet. Ja tämän tajuavat myös kaikki kotirintamamme tavalliset miehet.

Kansainvälinen marxilaisuus.

Toinen meitäkin vastaan taisteleva vihollinen on kansainvälinen marxilaisuus. Sekin on pyrkinyt maailmanvaltaan, varsinkin sen jälkeen kun sen johto on joutunut yhä täydellisemmin Moskovan tätä tarkoitusta varten perustaman ja käynnissä pitämän Kominternin käsiin. Sen taannoinen lakkauttaminen ei merkitse suinkaan päästämistä, vaan täyttymistä.

Kansainvälisen marxilaisuuden, lyhennettynä K.M:n tarkoituksen toteuttamiseen kuuluu kaksi päätehtävää:

1. Kaikkien kansojen alistaminen K.M:n poliittiseen ja sotilaalliseen määräämisvaltaan maailmanvallankumouksen avulla.

2. Kaiken maailmantalouden sosialisointi, s.o. maailman kaikkien rikkauksien kokoaminen sosialistisen maailmanvaltakunnan diktaattorin määräysvaltaan.

Lyhyesti sanoen siis koko ihmiskunnan sitominen sekä käsistään että jaloistaan niin sodan kuin rauhan aikana.

Tuskin olivat bolsheviikit päässeet satulaan Venäjällä, tai oikeastaan vain Pietarissa, kun he ryhtyivät määrätietoisten tai herkkäuskoisten uskonveljien avulla levittämään maailmanvallankumousta.

Sen ensimmäisen hyökkäyksen sai vastaanottaa Suomi. Vapaussodassaan se vain äärimmäisin ponnistuksin ja hyvällä onnellaan pystyi sen torjumaan. Sittemmin ovat miltei useimmat Euroopan maat sen päästä päähän aina Espanjaan saakka saaneet käydä, mikä kovemman, mikä keveämmän ottelunsa Moskovan ja sen johtamien voimien kanssa, ja suoriutuneet siitä mikä täpärämmin, mikä varmemmin.

Mutta Moskova osasi ottaa oppia häviöstään. Useimmissa tapauksissa se oli epäonnistunut sen takia, että se oli aliarvioinut vastustajansa sen mitan mukaan, minkä se oli saanut veltosta ja herkkäuskoisesta venäläisestä sivistyneistöstä, ja sen takia ryhtynyt kiireissään yrityksiinsä riittämättömin voimin. Saatuaan valtansa Venäjällä vakiutetuksi Moskova kuitenkin jo pian alkoi, ensin Trotskin, sitten Stalinin johdolla takoa vasaraansa ja sirppiään, s.o. puna-armeijaa ja tsekaa, hirtittävämmäksi

sota- ja terrorikoneistoksi mitä maailmassa on koskaan pystytetty.

Moniaissa maissa Moskovan asia kärsi pahasti sen perinteellisestä huonosta maineesta, barbariasta ja karvaisista käsistä. Komintern sai kokea tämän varsinkin taistelussa länsimaiden työväen sielusta sosialidemokratien kanssa, jotka erinäisistä yhdistävistä pyrkimyksistä huolimatta eivät lopulta kuitenkaan taipuneet kulkemaan sivistymättömän Moskovan ja Kominternin raakojen asiamiesten talutusnuorassa. Tästä viisastuen ja samalla nokkelasti oivaltaen ne mahdollisuudet, joita kansallissosialismin Saksassa valtaan pääsemisen aiheuttama pettymys tarjosi eri maiden sosialidemokraattien keskuudessa, Komintern ryhtyi, itse taitavasti taka-alalla pysytellen ja välikäsiä käyttäen, kokoamaan sekä sosialidemokraatteja että keskustaporvareita n. s. kansanrintamaan. Jollei Moskova siinä onnistunutkaan Suomessa niin hyvin kuin esim. Ranskassa, Espanjasta puhumattakaan, niin onnistui se joka tapauksessa jarruttamaan meidän varustautumistamme määrässä, joka käytti meidät perikadon partaalla. Olipa ohjaksissa porvari — tai sekahallitus, ei 30-luvulakaan, jolloin lähestyvän maailman myrskyn merkit olivat selvästi nähtävänä, saatu ajan vaatimaa lisävauhtia puolustusvoimiemme vahvistamistyöhön. Niihin taivaan merkkeihin ei tahdottu uskoa. Sosialidemokraattien olisi ollut kovin epämukava suoraan teossa myöntää erehtyneensä v. 1930:nen sotilasohjelmansa perusteluissa, joissa oli vaadittu, että „sotalaitoksen vähentämiseen on pyrittävä kaikkialla odottamatta turvallisuustakeita, sillä samaan sivistysmaailmaan kuulumme kaikki”. Olisihan sitäpaitsi Suomen ollut sopimatonta ruveta vahvistamaan puolustusvalmiuttaan, kun ei puoluetoverien hallitsema Ruotsi antanut siihen esimerkkiä, sekin K.M:n vaikutusta. Meidän keskustapoliitikkomme taas rajoittuivat puhumaan puolustustahdosta ja jatkuvasti hätäilemään eheytyksen tarpeellisuudesta. Oikeisto puolestaan ei sekään ollut halukas varsin repäiseviin aloitteisiin asiassa, koska se tiesi kustannusten erittäinkin juuri siinä tapauksessa joutuvan ensi sijassa edustamiensa veronmaksaja- ja äänestäjäpiirien kannettavaksi. Kun vilautettiin mahdoli-

suutta, että rahoittamiseksi olisi otettu ulkomainen laina, torjuttiin se vasemmiston taholta: ei ollut terveen finanssi-politiikan periaatteitten mukaista sälyttää nykypolven tuottamattomia menoja tulevien polvien kannettaviksi. Ja sotilaspiiritkin olivat 20-luvulla takertuneet sellaiseen pikkunäpertelyyn ja väsyneet ainaiseen kinasteluun miljoonaeristä, ettei niilläkään ollut rohkeutta vaatia päättävästi sellaista kymmenkunnan miljaardin ohjelmaa, jota olisi tarvittu, mutta jonka toteuttamisessa olisi ehdottomasti sattunut joidenkin kymmenien miljoonien erehdyksiä jopa rötöksiäkin, sillä ei merta pisaroita soudeta.

Tosin varustautumisen vauhti kasvoi huomattavasti viimeisen sotaa edellisen hallituksen aikana, muttei lähes tulkoonkaan niin nopeasti kuin kasvava vaara olisi vaatinut. Eikä asia parantunut puhumalla, esim. siten, että silloinen pääministeri vielä elokuulla -39 suurien sotaharjoitusten yhteydessä onnitteli Sotamarsalkkaa ja hänen kohta tuleen joutuvaa kenraalikuttaansa päin kasvoja sen johdosta, ettei armeijallemme oltu ennen aikojaan hankittu aseita ruostumaan, vaan niitä oli käytetty elintason kohottamiseen, mikä näkyi autojen, radioitten yms. kannan kasvamisena. Eikä asia korjautunut silläkään, että toinen ministeri vielä suursodan sytyttyä kummasteli, miten suurvallat saattoivatkin ruveta tyhjän vuoksi sotiin.

Kaiken lisäksi jouduimme sitten sotaan ypä yksin. Ruotsi jolta oli etsitty tukea, ei ollut valmis auttamaan. Saksan kanssa pari vuotta aikaisemmin olisimme nähtävästi saaneet aikaan puolustus sopimuksen, joka olisi tarjonnut sille ilmeisesti varsin mieluisen mahdollisuuden, s.o. etujensa mukaisen velvollisuuden tukea meitä Moskovan vaatimuksia vastaan, ei kelvannut, nähtävästi ensi sijassa sen vuoksi, että se oli silloisille vallanpitäjillemme sisäpoliittisesti vastenmielinen.

Näin jälkeinpäin voimme nöyrinä tunnustaa, että oli hyvä, kun kävi niinkuin kävi, että jouduimme sotaan ja yksin, sillä se se meidät eheytti, pakotti turvautumaan toisiimme. Mutta tuskinpa se hyvä olisi siitä kärsinyt, jos armeijamme olisi saanut taistella kuntonsa vertaisesti varustettuna, aseistettuna ja koulutettuna ja kansa olisi

päässyt vähemmällä verenvuodatuksella ja kestänyt paremmin.

Mutta ei! „Emme olleet varustautuneet sotaan suurvaltaa vastaan” täytyi Marsalkan luettaa kansallemme ylpeästi ja katkerasti lohduttavassa talvisodan tilinpäätöksessä. „Urhoollisten sotilaittemme puolustaessa rajojamme oli ylivoimaisin ponnistuksin hankittava, mitä puuttui, rakennettava puolustuslinjoja, joita ei ollut, koetettava saada apua, jota ei tullut. Oli hankittava aseita ja varustuksia aikana, jolloin kaikki maat varustautuivat myrskyä vastaan, joka nyt vyöryy yli maailman”.

Kuitenkaan ei vaara vielä talvisotaan loppunut. Päinvastoin, vasta sen jälkeen, Moskovan „rauhan” aikana me kävimme todella perikadon partaalla. Pahimmissa aavistuksissakaan ei kansa ollut selvillä siitä huolesta ja ahdistuksesta, jolla johtomme sai melkeinpä päivästä päivään peljätä Moskovan hyökkäyksen uusiutumista seuraavan kesän kuluessa, s.o. aikana, jolloin rajoiltaan revityn maan puolustusvoimien järjestely oli keskeneräisenä ja kansan taistelutahto vielä lamassa ponnistuksista, verenvuodatuksista ja rauhan huumaavasta iskusta. Siitä, että silloin säästyimme, saamme lähinnä Kaitsemusta kiittää Saksaa, jonka lännessä saavuttama nopea ratkaisu rajoitti Moskovan toimintavapautta meitäkin vastaan, ja loppujen lopuksi itseämme, sillä ilman talvisotaamme Saksa tuskin olisi uskaltanut lännen retken vaatimaan voimien keskitykseen.

Loppujen lopuksi itseämme saamme syyttää myös karsimistämme vahingoista, omaa herkkäuskoisuuttamme vieraisiin oppeihin, sekä itsepintaista ylpeyttämme, joka ei sallinut myöntää kansainvälisen marxilaisuuden ja sen käyttämien välikäsien vaarallisuutta.

Kansainvälisen marxilaisuuden toinen suuri päämäärä on tuotantovälineiden sosialisointi.

Kansallisessa valtiossa ei sosialisointi ole edes palkkätöväen ja pienviljelijöitten etujen mukaista. Tämän sanoo suomalaiselle työmiehelle ja pienviljelijälle sama terve vaisto ja kokemus yhtä kirkkaasti kuin nyt sotakokemusten valossa senkin, että tarvitaan hyvät ja tehokkaat aheet ja varusteet, jos mielitään suoriutua ryssästä.

Jokainen tavallinen suomalainen maanviljelijä, työmiehensä ja pienyrittäjä, suutari, kelloseppä, räätäli, seppä jne., ymmärtää, että kaiken taloudellisen toiminnan tehokkaimpana pontimena on kansalaisen vapaa mahdollisuus saada valita työalansa ja itsenäisestikin tehdä työtä ja nauttia sen tulokset. Tämä mahdollisuus turvaa valtion ja muissa tehtaissa työskenteleville vapauden, sillä silloin heillä on tilaisuus vetäytyä tekemään omaa työtään. Suomessa eivät saa kannatusta sellaiset kaavailut, että kaikki suutarit komennettaisiin kenkätehtaisiin, kaikki räätälit pukutehtaisiin, kaikki kellosepät suureen kellojentuontiliikkeeseen ja sen myymälöihin, kaikki sepät konepajoihin, myllärit suurmyllyihin jne., vaikka kaikkien näiden osuus kansantaloudessa kasvaakin. Jos tuollaista keskittystä käytännössä yritettäisiin, tuotanto vaikeutuisi ja epäonnistuisi saaden kansalaiset nousemaan jyrkkään vastarintaan — aivan riippumatta siitä, ovatko he „porvareita” vai sosialisteja.

Marxilaisuuden Suomessa saavuttama kannatus onkin perustunut toisaalta monien kieltämättömien epäkohtien ja ennen muuta kovan, ankarasta luonnostakin johtuvan elämän aiheuttamaan tyytymättömyyteen ynnä toivoon köyhän kohtalon keventymisestä, toisaalta taas siihen, ettei sen umpimähkään kannattajilla ole tullut selvitettyä itselleen, mitä marxilainen aseista riisuminen ja tuotantovälineitten sosialisointi käytännössä merkitsee. Verinen ja kova kokemus on osoittanut, mitä puolustusvalmiuden laiminlyönti merkitsi ja varsinkin olisi merkinnyt kaikkein pahimmassa tapauksessa, jonka onnistuimme toki torjumaan omalta kohdaltamme, mutta josta parhaat Suomen miehet, ja paljon sosialisteja heidän joukossaan, ovat saaneet nähdä Itä-Karjalan ja Aunuksen oloissa. Ja samalla myös, mitä sosialisointi johdonmukaisesti toteutettuna käytännössä tietää, juuri samaa kuin kolhoosijärjestelmä ja loppumaton pakkotyö. Työpalveluun suomalainen kyllä alistuu sodan aikana, josta kaikin ymmärrämme, että se on voitettava, muuten paha perii. Samoin saatamme suostua määrätylle lyhyelle ikäkaudelle rajoitettavaan työpalveluun eli koulutukseen, jonka tarkoituksena on tutustuttaminen ruumiilliseen työhön ja sen kun-

nioitukseen kasvattaminen y.m. Mutta ei suomalainen taivu yleiseen ikuiseen pakkotyöhön. Ei edes sodan aikana meidän tarvitse eikä kannata panna toimeksi kolhoosijärjestelmää. Pellot saatetaan raivata yhteistoimin ja koneitten avulla, mutta „isännöys omalla peltosaralla on maamiehelle hänen elämänsä”, lausui presidentti Ryti itsenäisyyspäivän puheessaan 1943.

Suomen kansan, Snellmanin ja hänen seuraajiensa käsitykset tästä ovat keskenään täysin sopusoinnussa. Eihän Snellman yleensääkään esitä muuta kuin sitä, mitä kansa vaistoa ja pitää oikeana.

Siten Snellmankin tahtoo säilyttää yksityisen omistusoikeuden, koska se on kansan edun mukaista, mutta samalla hän kieltää yksityisen omistusoikeuden käyttämisen kansakunnan etujen vastaisella ja niitä vaarantavalla tavalla. Valtio siis rajoittaa ja säännöstelee yksityisten toimintaa silloin, kun se on välttämätöntä. Tämän periaatteen kanssa on myös täysin sopusoinnussa sellainen sodanaikainen elintarvike- ja muu säännöstely, joka turvaa kansakunnan elämän ja taisteluvoiman. Siihen on kaikkien kansalaisten kiertelemättä, nurkumatta ja mielelläänkin alistuttava. Mutta kansakunnan edun mukaista on toimeenpanna yksityisten taloudellisen toiminnan säännöstely ja rajoittaminen sillä tavoin, ettei se ehkäise, vaan edistää yksityisten ponnistuksia työssä kansakunnan so-
tapotentiaalin vahvistamiseksi. Voidaanhan säännöstelyssä helposti mennä liian pitkälle, niin että valtion ja kansakunnan etu joutuu siitä kärsimään. Tämä raja voidaan helposti ylittää silloinkin kun sitä koetetaan kaiken inhimillisen viisauden ja hyvän tahdon mukaisesti välttää.

Kummallisessa, noidutussa kehässä näyttävät ihmiskunnan ponnistukset vapauteen kulkevan. Vanhalla ajalla muinaisessa Etu-Aasian ja Välimeren maissa, sekä antiikin sivistyskeskuksissa puolustettiin henki-orjuutta siksi, että kulttuurilla olisi parempia mahdollisuuksia kehittyä. Kun orjuudesta sitten sen ihmisyyttä loukkaavan luonteen vuoksi pyrittiin vapautumaan, tultiin keski-aikaan ja feodalismiin, joka alisti talonpojat maa-orjuuteen. Ja juuri kun siitäkin alettiin päästä, jouduttiin uuden ajan liberaalisen järjestelmän ja industrialismin orjiksi palvele-

maan rahaa, materialistisen elämäkäsityksen pimeydessä. Tässä suhteessa oli 1800-luku synkkä. Teollisuusmaissa, varsinkin Englannissa, ja myöskin niin vähän teollistuneessa maassa kuin Suomessa, eli työväestö sosiaalisessa mielessä monin seuduin „tehtaan varjossa“. Ja nyt kumminkin maan rikkaat antimet ja korkealle kehittynyt tekniikka ja hyvät liikeneuvot voisivat vapauttaa kaikki ihmiset lohduttoman raskaasta työn raadannasta, niin että he voisivat saada kohtuullisella työllä riittävän korkean elintason, ellei kansainvälinen suur-kapitalismi ja kansainvälinen marxilaisuus, jotka molemmat tahtovat alistaa kaikki maailman kansat henki – ja maaorjuuteensa, olisi syösseet miltei kaikki maapallon kansat sotaan keskenään.

Ja erityisesti kansainvälisen marxilaisuuden päämäärä on saattaa asiamiestensä avulla, joita heillä kaikissa maailman maissa on, kaikkien maiden talousjärjestelmät sekasortoon, osottaakseen, että niiden on pakko toteuttaa heidän sosialisointiohjelmaansa. Siihen pyritään asteittain tavalla ja järjestyksessä, joka näyttää missäkin maassa parhaiten soveltuvan. Järjestys voi olla: ensin suuremmista pienempiin, mutta se voi määräytyissä olosuhteissa myös olla päinvastainen: pienemmistä suurempiin. Nyt näissä olosuhteissa näyttää olevan tarkoitus toimia näin:

Kansainvälinen marxilaisuus tahtoo alistaa ensin maanviljelijät ja pienyrittäjät valtion tiukkaan valvontaan ja nujertaa ne. Tässä koetetaan toistaiseksi olla yhteistoiminnassa porvarillisten kuluttajapiirien kanssa suuromistajiin ja suurteollisuusmiehiin saakka. Toivotaan, että nämä piirit ovat kyllin lyhytnäköisiä heitä auttamaan. Kun tämä on saavutettu, sitten kyllä suurteollisuus, pankit ja muut suuryritykset sosialisoidaan kädenkäänteessä hyvin yksinkertaisesti asettamalla yhtiöiden johtajiksi kuuliaisista pelinappuloita, joita kyllä nousee rahan sateella pehmitetyn politiikan maaperästä kuin sieniä sateen jälkeen tahoilla jos toisillakin.

Raha- ja teollisuuspiirimme eli yleensä liike-elämämme asema on tässä suhteessa erittäin vaikea, kahden tulen välissä. Toisaalta sitä sitovat vanhat suhteet kansainväliseen suurkapitalismiin, jonka vaikutusvallasta irtautuminen ei käy suinkaan helposti. Toisaalta sen on juuri

näinä vuosina täytynyt suostua ja se on suostunut mielelläänkin monenlaisiin palkka- ja työsuhteitten järjestelyihin, jotka on nyt ymmärretty välttämättömiksi sotaponnistuksiamme tehostamaan, mutta joita se ei olisi rauhan aikana tahtonut ottaa kuuloonkaan. Tosin pidetään teollisuuspiireissäkin selviönä, ettei paluuta entiseen siinä pääasiassa, että työntekijää ei ole tulevassa ja paremmassa Suomessa käsiteltävä kansainvälisen kapitalismin hengessä vain saalistamisen välikappaleena; vaan talouselämän päätarkoituksiin kuuluu työntekijä itse, hänen hyvinvointinsa, kuntonsa ja, mikäli mahdollista, myöskin tyytyväisyytensä ja, ennen muuta, yhteiskunnallisen varmuuden tunteensa, jonka merkitystä presidentti Ryti voimakkaasti tähdensi uudenvuoden puheessaan 1941:

On päästävä irti siitä epävarmuudesta, jonka yhteiskunnassa aiheuttavat tuon tuostakin toistuvat pula-ajat ja niiden seuraamukset. Työntekijöitä, joiden toimeentulo on riippuvainen yrityksen menestyksestä, uhkaa noina aikoina painajaisen tavoin työttömyys sumentaen elämän ilon ja tulevaisuudenuskoon perustuvan yritteliäisyyden. Tästä epävarmuudesta on päästävä: myös sen vuoksi, että siitä johtuu vaikeita seurauksia koko kansan kehitykselle ja tulevaisuudelle. Henkilö, jonka asema on näin epävarma, ei saata suunnitella vastaisuutta kuin aivan lyhyen ajan eteenpäin. Hän ei voi järjestää perheolojaan silmällä pitäen näitä vaikeimpia aikoja, puhumattakaan siitä, että hän voisi suunnitella pysyväisemmin lastensa tulevaisuutta. Tällä tavoin kysymys yhteiskunnallisesta varmuudesta kytkeytyy väestökysymykseen. Me olemme pieni kansa, mutta asumme laajalla alueella, joka tarjoaa toimeentulon mahdollisuuksia paljon lukuisammalle väestölle. Väestön lisääntyminen on ajan oloon kansamme olemassaolon peruskysymys. Kaikki syyt, jotka hidastuttavat kansan tervettä kasvua, on sen vuoksi mahdollisuuden mukaan poistettava".

Vain tällaisen turvallisuuden tietä käyden palkkatyöväestö voi varttua täyttämään lopullisen lujana kansallisen tehtävänsä sellaisena yhteiskuntarakennetta kannattavana kolmijalan jäsenenä, jollaisena itsenäisen maanviljelijäväestön ja vakinaisemmin palkatun sivistyneistön

asema on jo tähän mennessä ollut toki jo suhteellisesti turvatumpi.

Tätä myöten kaikki meillä ovat varmasti edelleenkin yhtä mieltä. Terveen talouselämän ja kansakunnan etujen vaara alkaa vasta kysymyksen tullen siitä, mikä sodanai-
kaisista järjestelyistä luullaan tarpeelliseksi säilyttää. On muistettava, että K.M:n vanhaan ohjelmaan kuuluu ensi sijassa teollisuuden ja nimenomaan juuri suurteollisuuden sosialisointi, „riistäjiltä riistäminen”, kuten vanha kiihoituslause kuului. Suurin vaara on tällöin siinä, että „köyhien” suuren enemmistön kansanvaltainen tahto harvoja rikkaita vastaan on yhtä helppo toteuttaa kuin sen tästä johtuvien seurausten kantavuuden ymmärtäminen on vaikeaa — ennenkuin liian myöhään. Teollisuuden sosialisointi merkitsee sellaisen avainaseman luovuttamista K.M:lle, josta käsin sen on aikanaan teollistuvassa maassa helppo hallita maataloutta. Ja erityisesti tällä hetkellä ja lähitulevaisuudessa on tässä vaarallisinta se, että juoksevien talousasioitten hoitamiseen uppoutuneet ja suunnattoman työtaakan rasittamat suurliikemiehet eivät ennätä ajatella asiaa huomispäivää pitemmälle eivätkä katsoa, minkälaisiin poliittisiin vekselihin pistävät nimensä, Silläaikaa kun toiset joutilaammat pitävät ensi sijassa silmällä keppihevostensa laidunmaita.

Suursota, erillinen sotamme ja erillisrauha.

Meillä on julkisessa sanassa paljon puhuttu omasta erillisestä sodastamme, tarkoittaen sillä, ettemme halua sekoittaa itseämme suurvaltain voimainmittelyyn, vaan tahdomme pitää itsemme riipumattomina maailmansodan rintamamuodostuksista.

Tavote on aivan oikea, kun vaan teemme siitä oikeat johtopäätökset, s.o. selvitämme itsellemme, mitä erillisellä sodallamme tarkoitamme ja ennenkaikkea, miten sen voitamme. Sillä pääasia on, että sota voitetaan, eikä se, onko meillä erillinen sota, vai olemmeko yhteistoiminnassa yhden, tai useamman liittolaisen, — t.p.s., mikä muuten käytännössä merkitsee paljon enemmän, — aseveljen kanssa.

Me tunnemme omaksemme täysin mitoin vain yhden sodan, ja se on sotamme ryssää vastaan. Tahtoisimme varmasti olla vaikka koko maailman kanssa liitossa käydessämme sotaa Moskovaa vastaan. Emme voi muuta kuin valittaa ja ihmetellä, että on ollut ja tällä hetkellä edelleen on suurvaltoja, jotka tehokkaasti auttavat bolshevistista Moskovaa, tai yleensä Venäjää, olkoon se sitten millä tavoin hallittu valtakunta tahansa, sen sodassa meitä ja Eurooppaa vastaan. Meistä tulee automaattisesti, ilman mitään liittopapereita tai sopimuksia, Englannin ja Amerikan aseveljiä, kun nämä vaan alkavat sodan Moskovaa vastaan ja siinä ryhtyvät yhteistoimintaan meidän ja meidän aseveljemme kanssa. Eikä läntisten suurvaltojen tarvitsisi sitä varten edes alkaa sotaa Moskovaa vastaan, ne voisivat vain tehdä rauhan Saksan ja Japanin, sekä niiden liittolaisten tai aseveljien kanssa. Olemme täysin vakuutettuja siitä, että vaikka Saksan ja Japanin sotilaallinen asema on järkkymätön, Saksa ja Japani olisivat valmiita tekemään hyvin kohtuullisilla ehdoilla rauhan koska tahansa Englannin ja Amerikan kanssa, rauhan, joka ei olisi Englannille ja Amerikalle mikään Versaillesin pakkorauha, vaan näille molemmille suurvalloille ja koko maailmalle hyvin edullinen. Sensijaan bolshevistinen Moskova on valtakunta, jonka kanssa ei kukaan voi kestävä rauhaa rakentaa. Sillä niinkauan kuin ryssillä on miten suuri tai pieni valtakunta tahansa, sen tsaarit sammumattomassa vallanhimossaan tahtovat sitä laajentaa. Villi Aasia ja sen punainen kaani, Stalin, jatkaa varustelujaan ja sotaansa niinkauan kuin sillä on kämmenenkin leveyden verran maata ja yksikin miljoona orjia, joista se kerrassaan pirullisilla keinoillaan pystyy puristamaan viimeisen hiki- ja veripisaran sodan käyntiä varten sivistynyttä maailmaa vastaan siihen saakka, kun se on alistanut maailman kaikki maat ja kaikki kansat valtansa alle. Eurooppa ja koko maailma saa kärsiä yhtämittäisestä sodasta niinkauan kuin ryssät ja bolsheviikit hallitsevat Pohjois- ja Keski-Aasiassa ja Itä-Euroopassa. Pie-nimmänkin levähdys- ja rauhan-ajan, jonka ryssä saa, se käyttää suunnattomaan varusteluun uutta sotaa varten.

Meidän, Saksan ja koko Euroopan taistelu ryssän

kanssa on taistelua elämästä ja kuolemasta. Sen tietää ja tuntee jokainen suomalainen ja saksalainen. Siinä tietoisuudessa on meidän voittomme salaisuus, sillä tämä ei ole selvää vain meidän ja Saksan ylimmälle sotilasjohdolle, vaan jokaiselle suomalaiselle ja saksalaiselle rivimiehelle. Paluuta tässäkin ei ole entiseen, paluuta rauhaan, joka vahvistettaisiin Moskovan allekirjoituksella. Bolsheviikin nimi paperin alla ei anna kellekään mitään vakuutta, sillä murhamiehen, väärentäjän, valehtelijan ja petturin nimi ei maksa mitään. Sen kokemuksen olemme ryssistä saaneet jo vuosisatojen aikana, ja lopuksi vv. 1939—40 ja 41. Luottamuksemme on lopullisesti mennyt, eikä se enää koskaan palaa.

Maantieteelliset ja historialliset tosiasiat, sekä viime vuosien kokemukset osottavat meille selvästi:

1:ksi, että Moskova, hinnalla millä hyvänsä pyrkii meidän alueemme kautta Atlantille,

2:ksi, että Saksan ei tarvitse tätä tietä pyrkiä Atlantille, koska sillä on jo ennestään yhteys valtamerelle, joten Saksalla ja meillä ei ole mitään alueellisia ristiriitoja,

3:ksi, että Moskava on miltei samalla tavoin Saksan historiallinen vihollinen parin viime vuosisadan, kuin meidän 1/2-vuosituhatvuotisen aikana,

4:ksi, että bolshevismi on yhtäläinen vaara Saksalle ja koko Euroopalle, jopa Englannille ja Amerikallekin kuin Suomelle,

5:ksi, että tämän suur-sodan voittaa Euroopassa joko Venäjä tai Saksa, muuta mahdollisuutta ei ole,

6:ksi, että Englannilla ja Amerikalla ei tule olemaan mahdollisuuksia eikä halua vaikuttaa Euroopan ja meidän hyväksemme siinä tapauksessa, että Venäjä voittaisi, kuten Moskovan konferenssin jälkipuheet anglosaksien sanomalehdistössä ovat osottaneet,

7:ksi, että Ruotsilla (Norja ja Tanska ovat nyt sivussa) ei ole vähäisintäkään halua eikä omasta mielestään mitään mahdollisuuttakaan tehdä jotakin hyväksemme poliittisessa tai sotilaallisessa mielessä, auttaakseen meitä taistellussamme elämästä ja kuolemasta Moskovan kanssa.

Suomi — Saksa — Ruotsi.

Näin ollen meillä ei ole mahdollisuutta saada ketään sellaista liittolaista kuin Saksa, jolla on meille reaalipoliittista, s.o. tosiasiallista merkitystä. Suomi on saanut miltei yksin taistella ryssää vastaan 500 vuotta. Kun olemme historiassamme ensi kerran saaneet voimakkaan aseveljen, jonka apu meille on jo neljännesvuosisadan aikana ollut täyttä totta, ja merkinnyt meille äärettömän paljon, on meidän tästä aseveljestä kaikin voimin viimeiseen saakka pidettävä kiinni. Sillä jos sen menetämme, saamme uudelleen idän jättiläistä vastaan taistella yksin, kuten saimme talvisodassa ja olemme lukemattomissa menneitten aikojen sodissa saaneet taistella.

Ruotsissa, Pohjanlahden länsipuolella, näyttää olevan paljon niitä, jotka toivovat, että Saksa ensin murskaisi ryssän, mutta että sitten Englanti ja Amerikka yhdessä kukistaisivat Saksan perinpohjin. Jotka näin kuvittelevat, eivät vähääkään käsitä tämän toisen maailmansodan bolshevistista ja demoonista luonnetta. Mahdollisesti vain ruotsalaisille meidän selkämme takana voi näin suuri poliittinen sokeus olla luvallista; me kyllä näemme selvästi, että jos Saksa kukistuu, ei kellään muulla kuin ryssällä tulisi olemaan sanavaltaa Euroopassa — ja mikä on meille ja ruotsalaisille tärkeintä, — Itämeren piirissä. Sillä eihän Ruotsissa kukaan mahda luulla, että me suomalaiset nytkin, kuten v. 1917 voisimme suojata heitä siinä tapauksessa, että Saksa kukistuisi. Vai uskovatko ruotsalaiset, että uupunut Englanti, tai valtamerentakainen Amerikka mieluummin auttaisi puolueetonta Ruotsia liittolaistaan Moskovaa vastaan, kuin ne auttoivat liittolaistaan Puolaa vihollistaan Saksaa vastaan. Eiköhän ainakin tämä ole sitä kaikkein sinisilmäisintä toive-ajateltua, mitä keksiä voidaan.

Ruotsalaiset päättelevät ja tekevät, mitä itse haluavat. Se on heidän asiansa. Mutta me teemme myöskin omat johtopäätöksemme. Se on meidän asiamme. Ja meidän käsityksemme on, että Ruotsi on sentään kaikella tavalla siksi lähellä meitä, että sen täytyy ymmärtää, miten hirtittävän vaarallinen naapuri Moskova on — heillekin.

Siksi meidän mielestämme Ruotsin on, jos sillä on vähänkin ymmärrystä tallella, osotettava vähintään myötätuntoa Saksalle sen raskaassa kamppailussa Euroopan rauhan puolesta, ja inhonsa Englannille, jonka arkkipiispa ruokoilee voittoa Stalinille ja Moskovan hirmuhallitukselle ja sen sodalle koko sivistynyttä maailmaa vastaan. Suomen kansan oikea asenne ei saa tulla osoitetuksi vain, (kamalaa sanoa „vain”) siten, että poikamme tulilinjoilla vuodattavat saksalaisten aseveljiemme rinnalla vertansa vapautemme puolesta, vaan että me myöskin, meidän hallitusmiehemme viimeistä miestä myöten, ja kansalaiset sivistyneistöämme sekä kaikkia suurliikkeiden johtajia myöten ottavat yhtä selvän ja oikean kannan tässä asiassa, kuin suomalaiset maanviljelijät, työmiehet, akateeminen nuorisomme ja kaikkien kolmen sotamme rintamamiehet ovat ottaneet. Niin ettei poliittinen johto ja Ruotsissa matkusteleva herrasväki hukkaa ja turmele sitä, minkä suomalainen soturi ja Suomen kansa taistellen ja vertaan vuodattaen voittaa.

Ja tarkasti painettakoon mieleen se, että vain itsestään huolta pitävä vieras Ruotsin valta 500:n vuoden aikana ja meistä väliä pitämättömät Tuhholman poliitikot ovat hukkaan tai melkein hukkaan vuodattaneet suomalaista verta, jättäen hankkimatta suomalaiselle kansallemme sitä, mitä se olisi voitoillaan muuten voinut hankkia, nimittäin turvatumpia rajoja ja pitempiä rauhan aikoja ja enemmän elintilaa. Pohjoismaisen yhteistyön poliittisia virheitä, joita tehtiin meilläkin vielä vuosien 1918—1939 välillä, oli se, että luulimme sieltäkäsän saavamme tukea Venäjää vastaan. Sitä tukea emme saaneet ja tätä virhettä ei enää ole lupa uusia, sillä Suomen kansa on taistellut jo aivan tarpeeksi monta sotaa ansaitakseen nyt pysyväisesti vihdoinkin turvatut rajat ja säilyttääkseen historiasaan ensikerran saamansa voimakkaan liittolaisen ja saavuttaakseen entistä lujemman ja pitemmän rauhan takeet. Niin ettei taitamattomat pohjoismaisen yhteistyön poliitikot hukkaa sitä, mikä nyt on saatu ja saatavissa.

Tiedettäköön se, että uskollisen ja voimakkaan liittolaisemme menettäminen riikinruotsalaisen yleisen mielihyvän suosituksen mukaisesti, ei ole mitään muuta kuin

tyhmää kuvittelua, että maailmansota N:o 2 loppuisi kuten se loppui v. 1918 — Saksan tappioon ja lisäksi sillä tavoin, että me pelastuimme joutumasta ryssän avonaiseen kitaan. Kansan nousu pelasti Suomen sillä kertaa, vaikka kansainväliset marxilaiset olivat vähällä saada meidät tuhotuiksi.

Sama kansainvälinen marxilaisuus sai meidät estetyksi ryhtymästä Saksan kanssa ennen v. 1939 mihinkään yhteistoimintaan, jotta olisimme turvanneet isänmaamme Moskovan hyökkäystä vastaan, hyökkäystä, jonka lähestymisen jokainen tavallinen suomalainen mies käsitti, mutta jota ei vihollisvoimain asiameiesten sokaisevat moninkertaiset vastuunalaiset pääministerit ja muut politiikan taiturit vielä paria kuukautta ennen talvisotaa ymmärtäneet. Totta on, että tavallisilla suomalaisilla renkipojillakin, jotka olivat kesällä v. 1939 linnoitustalkootöissä Karjalan-Kannaksella, oli parempi ulkopoliittinen arvostelukyky kuin niillä tohtoreilla ja tuomareilla, jotka talvisodan edellä olivat vastuussa maamme puolustuksesta.

Suomen kansa ei varmaankaan tällaista vihollispropagandaa enää usko. Sillä kansamme ei varmaankaan halpamaisesti laskelmoi saavansa hyötyä Saksan osittaisesta-kaan tappiosta. Ja sitäpaitsi Suomen kansa ymmärtää, että Saksan osittainen tappio merkitsisi uutta sotaa viiden tai kymmenen vuoden perästä ja Euroopan tuhoutumista ryssän vuodattamiin verivirtoihin, ellei se jo tämän sodan päättyessä tapahdu.

Tämän jälkeen on meidän sanottava, että suomalaisen täytyy olla sanomattoman tunnoton ja kerrassaan kauhistuttavan sokea, tai vailla kaikkea isänmaallista mieltä ja kansallistuntoa, tai sitten lopen aineellisiin asioihin vajonnut, t.m.s., jos hän voi omaksua itselleen juuri selostetun „vain itsestään huolta pitävän” riikinruotsalaisen kannan, tietäessään, että jo tässä ja talvisodassa on paljon suomalaisten miesten verta vuodatettu tulilinjoiilla heidän suojatessaan isänmaataan ja meitä kaikkia, ja tietäessään, että veri vuotaa edelleenkin. Kukaan mieleltään paatunmaton suomalainen ei, talvisodan loppuaikoja muistellesaan, voi olla käsittämättä, että meidän kansallinen ja

fyysillinen perikatomme, jopa jokaisen yksityisen suomalaisen perikato oli silloin kauhistuttavan lähellä. Eikä se suinkaan Moskovon rauhan kautta poistunut. Vaara, jossa talvisodan lopussa olimme, työntyi vain muutamia kuuksausia eteenpäin. Sen kyllä jokainen suomalainen tajusi täysin selvästi.

Aluekysymykset.

Monta kertaa on mahdollisimman arvovaltaiselta taholta toistettu, kuinka kansamme vähäinen lukumäärä on ainoa vikamme. Mutta moni tuskin on selvittänyt itselleen, mitkä ovat pienen väkilukumme perussyyt.

Näitä on kaksi: ryssän pirstomat heimoalueemme ja rajat, jotka eivät anna heimollemme riittävää suojaa. Rajojemme suojattomuudesta on johtunut, että olemme saaneet olla ryssän kanssa melkein lakkaamattomassa sodassa.

Veriuhreja, joita olemme saaneet antaa kolmessa sodassa 1/4-vuosisadan aikana ja lukemattomissa sodissa 500:n vuoden aikana, ei voida korvata millään muulla, kuin aluelajennuksilla voitettavan Moskovon kustannuksella meidän ja veriheimolaistemme hyväksi.

Snellmannin elämäkerrassa Th. Rein kertoo, että ruhtinas Menshikow v. 1847 esitti syytöksiä suomalaisia vastaan siitä, että he olisivat suunnitelleet poliittis-kansallista propagandaa Pohjois-Venäjän suomalaisten heimokansojen keskuudessa näiden hyväksi. Ryssät jo silloin näkivät suomalaisvaaran, eivätkä siis pitäneet niinkään ihmeellisenä asiana, vaikka suomalaiset vielä kerran liittäisivät koko Pohjois-Venäjän suomalaiset heimoalueet Suomen yhteyteen. Tämä johtui tietysti heidän „huonosta omastatunnostaan”, he vaistomaisesti tunsivat, ettei heillä ollut oikeutta pitää vierasta maata hallussaan.

Tähän mahdollisuuteen uskoi toinenkin mies 100 vuotta sitten, Matias Aleksanteri Castren. Hän oli vakuutettu siitä, että voimistunut ja kansallisesti herännyt Suomi sen kerran aikanaan tekee.

On selvää, että ainoa keino, jolla Moskova voi aikanaan korvata Suomelle tuottamansa äärettömät vahingot ja

vuodattamansa veren sodissaan ½-tuhannen vuoden aikana, on, että se sodan päätyttyä meidän ja uuden Euroopan voittoon, vapauttaa Pohjois-Venäjän suomalaiset heimoalueet. Sillä millään muulla tavalla Saksa, Suomi ja muu Eurooppa ei voi turvata itseänsä idästä joka 20-vuoden perästä uhkaavalta sodalta, kuin vapauttamalla Itä-Euroopan sekä Pohjois- ja Keski-Aasian lukemattomat kansat bolshevismin, Moskovan ja yleensä isojen ryssien uskomattoman ankarasta isännyydestä sekä siitä henkisesti ja aineellisesta kurjuudesta, jossa ne ovat saaneet pari kolme vuosisataa elää tämän maailmanhistorian kauhistuttavimman imperialismin sorron yössä, ja saatamalla nämä kansat osallisiksi sivistykseen sekä itsenäiseen kansalliseen ja valtiolliseen elämään. Ja toivoa sopii, että se tulee onnistumaan.

Ainakin meidän suomalaisten on taloudellisen, siveellisen ja uskonnollisen rakentavan työn kautta kohotettava näiden alueiden vereltään suureksi osaksi suomalainen väestö ihmisarvoiseen elämään siitä tavattomasta alennuksesta, missä ne ovat bolsheviikkien ja tsarien Moskovan vallan alla eläneet.

Näin selviää myös meidän tilattoman väestön ja työväen kysymyksemme, työvoima- ja elintarvikevaikeutemme sekä varmasti koko muu talouselämämme niistä vaikeuksista, missä nyt elämme, ja missä ilman aluelaa-juksia tulisimme elämään.

Mutta tämä edellyttää ehdottomasti sitä, että suomalaisten on omaa kansallista etuaan silmälläpitäen ratkaisevasti määrättävä paikkansa taistelevassa Euroopassa.

Meidän on tehtävä rehellisesti kaikki mitä voimme, jotta Saksan kera tämän sodan kerran voittaisimme. Tämän on myöskin Saksa ansainnut. Silloin myöskin me voimme voittaa ja turvata itsellemme rauhan edes 50:ksi vuodeksi. Suuremmassa Suomessa kansakuntamme voi runsaasti lisääntyä ja vahvistua, uusi Suomen-heimoinen väestö ennättää liittyä meihin uskollisuuden ja omien etujensa siteillä — tähän liittämiseen hyvällä menestyksellä on meillä varmasti verrattomasti paremmat edellytykset kuin ryssillä. Sitäpaitsi: väestö yleensä Volgan ja Jäämeren välillä oli 200 vuotta sitten rodulleen lähes

100- o/o:sti Suomen heimoa, ja on — vaikka kielen puolesta venäläistymistä on paljon tapahtunut, sitä vieläkin rodultaan varmasti 80—90 o/o lukuunottamatta Pietaria ja muutamia aivan nuoria kaukunkeja ja teollisuusyhdyskuntia.

Näin valtakuntakuntamme saavuttaa, ei vain paremmat rajat, vaan myöskin puolustuksen kannalta nyky-aikaisessa sodassa ensiarvoista alueellista syvyyttä.

Mitä Pohjoismainen yhteistyö on?

Meillä yleensä koetettiin ennen talvisotaa asettaa pohjoismaisen ulkopolitiikan päämääräksi saada näiden kansa yhteistoimintaa Suomen puolustuslaitoksen taloudellista tukemista varten, voidaksemme näin paremmin kantaa varustautumisemme raskaan taakan. Meidän oli varustettava ja koulutettava mahdollisimman suuri kenttäarmeija. Sitä varten tarvitsimme riittävän määrän miesten kenttävarusteita, uusia kiväärejä, raskasta ja kevyttä kenttätykistöä, ilmatorjuntatykistöä ja muuta kallista ilmatorjuntavälineistöä, lentokoneita ja meripuolustusvälineitä, j.n.e. Pohjolan yhteistyön täytyi ensisijassa tarkoittaa Suomen varustamista Moskovan hyökkäystä vastaan.

Ponnistukset ja tunnustelut tällaisen taloudellisen yhteistyön aikaansaamiseksi antoivat hyvin laihoja tuloksia. Moskovan asiamiehet valvoivat Tukholmassa hyvin tarkasti, että Ruotsi vain pysyisi puolueettomana. Eikä ilman menestystä.

Tämän lisäksi yritettiin Suomelle saada Pohjoismaiden diplomaattista kannatusta Venäjän sodan uhkan varalta. Siinä tarkoituksessa järjestettiin varmaankin mm. neljän Pohjoismaan valtionpäämiesten kohtaaminen Tukholmassa v. 1939. Tässä kokouksessa Pohjoismaiden kuninkaat ja ulkoministerit antoivat ryssien mahdollisimman suurella varmuudella ymmärtää, että Suomen joutuessa hyökkäyksen kohteeksi, Ruotsi ja muut Pohjoismaat eivät sen hyväksi tartu aseisiin.

Hirvittävässä vaarassa 105 päivää kamppailtuaan Suomi kesti. Mutta pohjoismainen yhteistyö sitä ei kes-

tänyt, Norden menetti siitä iskusta tajuntansa, eikä siitä koskaan herää, ellei sitä saada pian virvoitetuksi. Sillä vain avoimen taistelun kautta Moskovaa vastaan Suomen ja Saksan rinnalla nyt käynnissä olevassa sodassa voi Norden säilyttää elämänsä.

Pohjoismaisen poliittisen yhteistyön henkiin virvoittaminen sodan jälkeen on turha vaiva. Silloin sitä ei enää tarvita. Mutta nyt juuri sitä Euroopan, Suomen ja muiden Pohjoismaiden elämän ja olemassa-olon säilyttämiseksi ja yhteisen vaaran voittamiseksi sodassa ryssää vastaan tarvitaan.

Vapaa kansalaistoiminta kansainvälisiä vihollisvoimia vastaan.

Kaikkien kansallisesti heränneiden, jotka tahtovat vastustaa kansainvälisen marxilaisuuden ja kansainvälisen suurkapitaalın valtapyyteitä Suomessa on nyt liityttävä yhteen.

Suuret joukot eivät tässä ratkaise, ratkaiseva on oikea asia ja selvästi päämäärästään tietoisten miesten uhrautuva työ isänmaan hyväksi.

Ellemme ota oikeaa, selvää ja lujaa, uiko- ja sisäpoliittista asennetta aikanaan, ei Suomi saavuta siinä neuvottelupöydässä, jossa Venäjän arvoitus ratkaistaan, sitä arvovaltaista asemaa, jonka sen miehet rintamilla ovat sille veriuhrin taistelleet. Pidettäköön tämä tarkoin mielessä. Meidän sotilaalliset saavutuksemme takaavat meille joka tapauksessa Pohjois-Venäjän ja Itämeren asioiden järjestelyssä sananvaltaa suuremmassa määrässä kuin moni voi aavistaakaan. Tämä tietysti sillä edellytyksellä, että Saksa ja Eurooppa voittavat Moskovan ja että me olemme vääjäämättömästi mukana taistelemassa joko voittoon, tai ellemme sitä saavuta, kuolemaan saakka. Näin sitä suuremmalla syyllä, koska meillä ei muuta valinnan varaa ole. Ja tämän lisäksi meidän on taisteltava senvuoksi, että myöskin Saksa voittaa. Sillä vaikka voimamme tässä ei ulottuisikaan pitkälle, se ulottuu kumminkin niin pitkälle, että todella voimme antaa myös täyden moraalisen eikä vain aseellisen kannatuksemme

Saksalle. Tätä vaatii sekä kansallinen kunniamme, että oma etumme.

Jos Suomi tahtoo tulla voimakkaaksi valtakunnaksi ja vapaiden kansalaisten isänmaaksi, niin kaikkien kansallisesti heränneitten suomalaisten on nyt tässä mielessä liityttävä yhteen. Sotaa on käytävä Saksan rinnalla sitkeästi ja uskollisesti lopulliseen voittoon asti. Ja jotta kansamme saisi rauhassa taistella, on kansainvälisen marxilaisuuden ja kansainvälisen suur-kapitalismin ulko- ja sisäpoliittisesta pelistä tehtävä meillä selvästi ja ratkaisevasti loppu.

Jotta säilyttäisimme paikkamme täällä Pohjantähden alla, täytyy Suomesta tulla voimakas valtakunta, jolle maa-armeija sekä meri- ja ilmavoimat turvaavat kestävän rauhan. Ja valtakuntamme kansalaisten täytyy saada elää vapaina talonpoikina, työmiehinä, liikkeenharjoittajina isänmaassaan, vapaana kansainvälisen marxilaisuuden ja suur-pääoman kahleista. Silloin elää Suomessa kansa, jolle oman kansan etu ja menestys on oleva yli kaiken.

Miten luonnollinen meidän aseveljeytemme Saksan kanssa on, siitä on todistuksena meidän väkevä kulttuuriyhteytemme Saksan kansan kanssa. Tätä todistaa erityisesti se, että saksalainen Luther on meille tullut suorastaan kansalliseksi suurmieheksi ja vaikuttanut välittömästi Suomen kansaan enemmän kuin kukaan suomalainen suur-mies. Ja erityisesti myöskin tässä luterilaisessa mielessä me pidämme kiinni saksalaisesta aseveljeydestä, sillä me olemme varmoja siitä, että millään muulla pohjalla ei synny lujempaa taisteluhenkä ja riemullisempaa voiton tahtoa, kuin juuri lujan Martti Lutherin uskon pohjalla. Tämä on ollut meidän paras ja ainoa kenttävarustuksemme ja linnamme silloin, kun kaikki muut tuet ovat pettäneet.

Tällä samalla koetellulla lujalla pohjalla ovat myöskin" meidän kaikki omat suurmiehemme, Snellman, Runeberg, Lönnroth ja Topelius seisonet ja vakuuttaneet meille, että ilman sitä pohjaa kaikki ihmistyö raukeaa.

Loppulausunto.

Se mitä edellä on sanottu, supistetaan seuraavaan loppulausuntoon :

1:ksi. Suomen on oltava sanoin ja teoin solidaarinen Saksan ja koko Uuden Euroopan kanssa, päämääränä totaalinen voitto Venäjältä, niin ettei Venäjä ja isot ryssät saa jatkuvasti orjuuttaa Itä- ja Pohjois-Euroopan luke-mattomia kansoja. Eurooppa on vapautettava Moskovan ja bolshevismmin vaarasta ja vallasta.

2:ksi. Suomella on täysi syy asettaa todellisen poliittisen yhteistoiminnan edellytykseksi Pohjolan kanssa, että Ruotsin hallitus ja kansa sekä Tanskan ja Norjan kansat varauksitta liittyisivät totaaliseen taisteluun Moskovaa, Euroopan vihollista vastaan ja jatkavat sitä siksi, kunnes voitto saadaan. Tämän ei tarvitse merkitä, että meidän olisi ryhdyttävä tässä mielessä edes poliittisesti aktiiviseen toimintaan, vaan ainoastaan sitä, että annamme Ruotsin ymmärtää sopivissa tilaisuuksissa tämän poliittisen yhteistoiminnan edellytyksen. Ruotsin tulee kumminkin saada jatkuvasti tuntea, että vaikka emme pääsisi toistemme kanssa tällaiseen yhteisymmärrykseen, Suomi pitää Ruotsin ja sen kansan ystävyysyden hyvin suuressa arvossa ja toivoo sen jatkuvan pysyväisenä.

3:ksi. Että kansainvälistä suur-kapitalismia, jonka päämääränä on liitossa ja yhdessä bolsheviikkien Venäjän kanssa tuhota Saksan valtakunnan sisäinen valtiollinen ja taloudellinen elämänjärjestys, ja lopuksi koko Saksan kansa, ja edelleen alistaa Suomi ja kaikki maailman maat ja kansat valtansa alle, kiinteästi ja määrätietoisesti vastustetaan.

4:ksi. Että kansainvälistä marxilaisuutta, jonka sisä- ja talouspoliittinen päämäärä on tuotantovälineiden sosialisointi ja kaikkien maiden ja kansojen talonpoikien, työmiesten ja muiden kansalaisten alistaminen valtion pakkotöiden päiväpalkkalaisiksi ja kaiken yksityisen taloudellisen toimintavapauden hävittäminen, myöskin kiinteästi ja määrätietoisesti vastustetaan.

5:ksi. Että Suomen asema totaalisessa sodassa Venäjää vastaan ajoissa selvästi määritellään ja Suomen yhteistoi-

mintaa Saksan kanssa lujitetaan ja täsmällistytetään sekä sodan käyntiin että sen päämääriin nähden, ja lopuksi:

6:ksi. Että kansan yksimielisyyttä tehostetaan, keneltäkään ei kysytä, mitä joku on ennen ollut, kunhan hän vaan nyt tänä kansamme kohtalon hetkenä yhtyy rehellisesti ja vilpittömästi kannattamaan tässä esitettyä ohjelmaa ja vereen ja henkeen saakka sen puolesta taistelemaan. Varmasti kansamme valtava enemmistö yhtyy talvisodan kokemusten valaisemana tähän ohjelmaan, kun se vain sille selvitetään.

Tällä pohjalla kaikkien kansallisesti heränneitten suomalaisten on yhdyttävä lujaan rintamaan pelastamaan kansamme sotkeutumasta kansainvälisen suur-kapitalismin ja kansainvälisen marxilaisuuden verkkoihin, jolloin se varmasti tulee vihityksi tuhon omaksi.

Kansaamme on kehoitettava yhtymään lujaan taistelurintamaan, tekemään Juhana Vilhelm Snellmannin osoittamaa kansallista ja kansan kokonaisuutta rakentavaa työtä ja pysymään sillä isien uskon ja suomalaisen elämäntätömuksen pohjalla, jonka kaikki suurmiehemme ovat hyväksyneet, ja joka pelastaa kansamme vielä tämänkin kerran joutumasta siihen kuiluun, johon vihollisemme kaukaa ja läheltä tahtovat meidät syöstä.

Vapaitten kansallisten voimien on tähän työhön viipymättä ryhdyttävä, jos tahdotaan turvata Suomen tulevaisuus.

Tämän kirjoituksen luonnos on laadittu kesäkuussa, sekä uudelleen kirjoitettu marraskuussa ja lopullisesti tarkistettu

Helsingissä 10 p. jouluk. 1943.
Suomalainen.

